

DÜNYAYA
BAŞKALDIRIYORUZ

Dünyaya Başkaldırıyoruz

8.Sayı | Ekim '22 | 15 ₺

Dünyaya Başkaldırıyoruz

Dünyaya Başkaldırıyoruz
Kitap Dizisi
Sayı: 08
Ekim 2022

ISBN: 978-605-71626-2-5

Editör
Demet Demeter

Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler

İstanbul
Şişli: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Kadıköy: Aram Kitabevi / İmge
Kitabevi / Mephisto

İzmir
Muhittin Adem Cd. No:32 Konak

Adana
Kuru Köprü Mah. Özler Cd.
No: 41 Özden İş Merkezi K:6 D:71
Seyhan

Kapak Tasarım
Sena Şat

Sayfa Düzeni
Ceyda Gedik

Yeni Dönem Yayıncılık
Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri
Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.

Mecidiyeköy Mah. Kervangeçmez
Sok. No:14/4 Şişli/İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

Baskı
Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi
Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi
No:83 D Blok D.349 Topkapı - İST
Tel: 0212 5012120
Sertifika No: 45526

Sitemizi
incelediniz mi?

İçindekiler

Biz Kadınız, Biz Güçlüyüz!	4
Dünyayı Sarsmak İçin İlkeler	7
Her Savaş Kadınlara Karşı Savaş Mıdır?	15
Kadına Yönelik Şiddet	20
Kadının Ev İçi Emeğinin Görünür Kılınması	25
Genç Kadınlar III. Dünya Kadın Konferansı'nda, Tunus'ta!	29
III. Dünya Kadın Konferansı Zindanlardan Selamlandı	32
III. Dünya Kadın Konferansı Sonuç Bildirgesi Tunus'un Çözümü	34
Tunus'a Yolculuk, Bir Tunus Serüveni	37
Kadın Konferansı'na Genel Bakış	46
İnsanları Zorla Kendi Cennetinize Götüremezsiniz	48

İletişim

Sizin de söyleyecekleriniz var, biliyoruz. Bize
üretimlerinizi ulaştırın, daha çok kadın sesimize
ortak olsun.

gmail: dunyayabaskaldir@gmail.com
instagram: @dunyayabaskaldir
twitter: @DunyayaBskldr
facebook: Dünyaya Başkaldırıyoruz
web: dunyayabaskaldir.wixsite.com/kadin

çıkın

Merhaba Sevgili Okurlarımız,
Sevgili Kadınlar;

İşte yine yeni bir sayımızda daha bir aradayız. 8. sayımızı ülke ve dünya gündeminin yoğun olduğu bir süreçte çıkarıyoruz.

Dergimizin bu sayısını 3-9 Eylül 2022 tarihlerinde Tunus'ta gerçekleştirilen III. Dünya Kadın Konferansına ayırarak dünyanın mücadelecisi ve güçlü kadınlarının gündemini siz okurlarımıza ulaştırmaktan büyük bir mutluluk duyuyoruz.

Emekçi Kadınlar (EKA) olarak Tunus'ta gerçekleşen III. Dünya Kadın Konferansına katıldık. Her şeyden önce 'Emekçi Kadınlar'ın Tunus'a gidebilmesi için bizimle birlikte yoğun çaba harcayan, bu konuda bizden desteklerini esirgemeyen tüm dostlara, yoldaşlara, kadınlara, emekçilere, işçilere, bize katkı sunan herkese buradan teşekkürü bir borç biliyoruz. Tunus'a gidebilmemizi onlara, onların, hepimizin kolektif emeğine borçluyuz. Bu konuda herkese teşekkür ediyoruz.

Tunus'ta gerçekleşen bu konferansa dair izlenimleri, düşünceleri,

sonuçları, yaşadığımız pek çok şeyi, etkinlikleri sayfalarımıza taşımaya çalıştık. Tabii ki bu konferans sadece yazdıklarımızla sınırlı değil.

Biz sadece birkaçını, sunum yaptıklarımızı ve kendi katıldıklarımızı buraya aktarabildik.

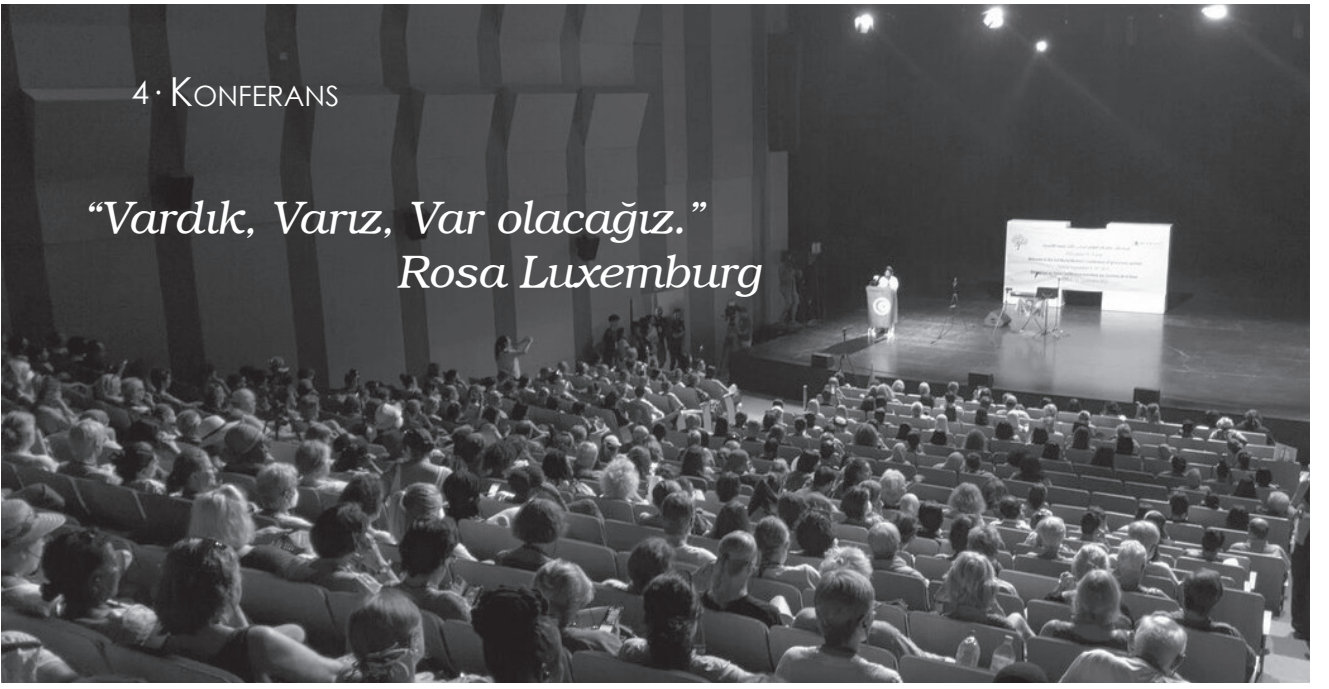
Konferans dışında dünya ve ülke gündemi çok yoğun. Özellikle İran'da yaşananlar sürece damgasını vurmuş durumda. Mahsa Amini'nin başörtüsünü yanlış taktı diye işkenceyle öldürülmesi İran'da bardağı taşıran son damla oldu. Bunun tüm dünyaya ve bizlere yansması da kadınlar olarak aynı anda dünyanın pek çok yerinde tepki protestolarını geliştirmek oldu. Bu protestoları da taşımak istedik sayfalarımıza.

Ama şimdilik, III. Dünya Kadın Konferansının coşkusunu sizlerle paylaşmak istedik.

Kadınların mücadeledeki renkliliğini, coşkunluğunu, kararlılığını, öfkesini, sosyalizm umudunu taşımak istedik dergi sayfalarına...

Herkese iyi okumalar...

*“Vardık, Varız, Var olacağız.”
Rosa Luxemburg*

“Biz Kadınız, Biz Güçlüyüz” III. Dünya Kadın Konferansı Sona Erdi

Tunus'ta kırk ayrı ülkeden doksan delege ve dört yüz elliyi aşkın katılımcıyla gerçekleşen III. Dünya Kadın Konferansı bir haftalık programın ardından coşkulu sloganlarla sona erdi.

4-9 Eylül tarihleri arasında düzenlenen konferans, açılışını 4 Eylül Pazar günü Devrim Meydanı'nda bir mitingle yaptı. 5 Eylül Pazartesi ve 6 Eylül Salı günleri kadın emeği, kadına yönelik şiddet biçimleri, kadınların sendikalarda örgütlülüğü, çevre, gençlik, savaş gibi konuların konuşulup tartışıldığı, ileriye yönelik çalışmaların planlandığı, taleplerin çıkarıldığı otuz yakın farklı konularda atölyeler gerçekleşti.

Emekçi Kadınlar — EKA, kadına yönelik şiddet biçimleri, kadının ev içi emeğinin görünür kılınması, savaşlar ve kadın konulu atölyelerin düzenleyicisi oldu. Aynı zamanda farklı birçok atölyeyi de takip etti.

İki gün boyunca gerçekleşen

atölyelerde kadınların sorunları, şiddete karşı örgütlenmeleri, kadın işçilerin kölece yaşam ve çalışma koşullarına karşı mücadeleleri ve talepleri anlatıldı.

Emekçi Kadınlar ilk gün, kadına yönelik şiddet ve savaş atölyelerini gerçekleştirdi. Emekçi Kadınlar'la birlikte Almanya'dan Courage ve Terre des Femme kadın örgütlerinin düzenlediği “Her Savaş Kadınlara Karşı Savaştır” atölyesinde çeşitli savaş deneyimleri paylaşıldı. Bosna Savaşı, Şengal'de süren savaş ve Türkiye'de süregelen iç savaş deneyimleri konuşuldu. Savaşlarda kadın bedeninin ganimet olarak görülmesi, bir silah olarak tecavüze sistematik olarak başvurulması ve devlet şiddeti ele alındı.

İki gün süren kadına yönelik şiddet biçimleri atölyesinde ise kadınlar yaşadıkları zorlu süreçleri anlatırken sık sık birbirlerinden güç aldı. İkinci günün devamında Emekçi

Kadınlar'ın katıldığı bir diğer atölyede kadının ev içi emeğinin görünür kılınması tartışıldı.

Türkiye'den Sinbo işçisi Dilbent Türker'in katıldığı işçi kadınlar ve sendikalar ile ilgili atölyede Bangladeş'ten Giyim ve Tekstil İşçileri Sendikası'ndan Joly ülkesinde tekstil işçilerinin yaygın grevlerinden, on altı saate varan çalışmaya rağmen ayda 18 dolar kazanan çay işçilerinin çalışma koşullarından, devletin işçi kadınların grev ve eylemlerini ezmek için yaptığı saldırılarından, tutuklanan işçi kadınlardan bahsetti.

Emekçi Kadınlar'ın katıldığı atölyelerden bir diğeri de "Kadın Mücadelesinde Yeni Perspektifler" idi. Kadın mücadelesindeki iki farklı yaklaşım olan Marksizm ile feminizmin kadın sorununa bakışları tartışıldı.

Farklı ülkelerden gelen katılımcılar bu iki günde birbirinden farklı birçok atölyenin parçası oldu. Mariam Abu Daqqa'nın yürüttüğü Filistin halkının özgürlüğü, Rojava kadınların bir parçası olduğu Kadın Devrimi, ICOR'dan Monica Engel'in "Emperyalist Savaşa Hayır, Özgürlük Mücadelesine Evet", Perulu kadınların düzenlediği "Onurumuz için Mücadele" atölyeleri bunlardan birkaçıydı.

7 Eylül Çarşamba ve 8 Eylül Perşembe günleri genel kurula ayrıldı. Genel kurul, tüm kıtalarda mücadelelerde, göç sırasında, savaşlarda yaşamlarını yitirenler adına yapılan saygı duruşu ile başladı. Dünya Koordinasyonu'nun raporunun ardından Kıta koordinatörlerinin hazırladığı Kasım 2016-Eylül 2022 arasındaki çalışmalara değinilen raporlar sunuldu. Raporlardaki eksiklikler üzerine söz alan delegeler raporlar için öneriler sundular.

Genel kurulun ikinci günü genç kadınların kürsüsüyle açıldı. Genç kadınlar burada kendi sorunlarını dile getirdiler. Tartışılan sorunlar arasında pandemi ile evden eğitim

bu süreçte artan, eğitim eşitsizliği, yoksulluk, barınma sorunları, öğrencilerin aynı zamanda çalışmak zorunda kalması, çocuk yaşta evlilik yer aldı. Gençler, mücadele etmekten başka bir seçeneklerinin olmadığını vurguladılar. Bir gençlik komisyonun kurulması da konuşulan konular arasındaydı.

Türkiye'den genç kadınlar adına söz alan DÖB'lü Canser Dayanır Türkiye ve Kürdistan'da genç kadınların faşizme karşı en ön saflarda mücadele ettiğini, gençliğin eğitimini devam ettirirken ekonomik sorunlarla da baş etmek zorunda kaldığını, ancak bunların gençleri mücadeleden vazgeçirmediğini belirterek konuşmasını Rosa'nın "Vardık, Varız, Var olacağız" sözleriyle bitirdi.

Öğleden sonra, III. Dünya Kadın Konferansı'nın hazırlanan karar taslağı üzerine tartışmalar başladı. Taslak üzerine delegelerden çeşitli değişiklik önerileri geldi. Emekçi Kadınlar karar taslağındaki "III. Dünya Savaşının başlama tehlikesi" ibaresine karşı, III. Dünya Savaşı'nın 11 Eylül itibarıyla zaten başladığını ve tüm dünyada süre giden savaşların bunun bir parçası olduğu söyledi. Bu savaşın bir parçası olan Ukrayna savaşında da asıl önemli olan Donetsk ve Luhansk Halkları ile dayanışmak olduğunu belirten Emekçi Kadın-

"Kabul edilen önerilerden en önemlilerinden biri, Filistin delegelerinin sunduğu 'Dünyadaki tüm politik tutsaklarla -özellikle de kadın tutsaklarla dayanışma' üzerine olan öneriydi."

“Konferans onlarca kadının yaptığı kısa konuşmalar, dilek ve önerilerin ardından ‘Jin Jiyan Azadi’, ‘Anti Kapitalista!’ ve birçok dilde haykırılan ‘Yaşasın Uluslararası Kadın Yanışması!’ sloganları eşliğinde sona erdi.”

lar’ın önerisi reddedilse de bu konuda konferansa farklı tek görüş sunan yine EKA oldu.

Taslakta yer alan “Başlıca savaş taciri ABD’dir” sözü en çok tartışmaya yol açan bölüm oldu. ABD’nin tek emperyalist güç olarak lanse edilmesi özellikle Latin Amerika ve Afrika ülkelerinden gelen delegelerin yoğun itirazlarına yol açtı. NATO’nun ve onun sözcüsü Avrupa Birliği ülkelerinin emperyalist saldırganlığının buraya eklenmesi önergesi sunuldu. Bu önerge 65 hayır, 2 çekimser oya karşılık 99 evet oyu ile kabul edildi.

Konferansın son gününde gerçekleşen kapanış oturumunda atölyelerde çıkan sonuçlar, atölye organizatörleri tarafından konferansa sunuldu. Kapanış oturumunda tüm katılımcılar oy hakkına sahipti. Delegelerin konferansa ayrıca sunduğu öneriler oylamaya açıldı. Kabul edilen önerilerden en önemlilerinden biri, Filistin delegelerinin sunduğu “Dünyadaki tüm politik tutsaklarla -özellikle de kadın tutsaklarla- dayanışma” üzerine olan öneriydi.

Her akşam farklı bir kıtanın kültür gecesi gerçekleşti. Ortadoğu Koordinasyonu’nun kültür gecesinde, Türkiye’den katılan Emekçi Kadınlar (EKA), devrimci kadın tutsak Zuhal Sürücü’nün konferansı selamladığı mektubunu okudu. Aysel Tuğluk başta olmak üzere tüm hasta tutsaklar için dayanışma çağrısı yapıldı.

Bir sonraki konferansa kadar olan süreci örmek için bir araya gelen Kıta Koordinasyonları, ülke delegeleri arasından kendi koordinatörlerini seçti. Ortadoğu Koordinasyonu’ndan Emekçi Kadınlar adına Songül Yücel, dört asil Ortadoğu Koordinatörleri’nden biri olarak seçildi.

Konferans onlarca kadının yaptığı kısa konuşmalar, dilek ve önerilerin ardından “Jin Jiyan Azadi”, “Anti Kapitalista!” ve birçok dilde haykırılan “Yaşasın Uluslararası Kadın Dayanışması!” sloganları eşliğinde sona erdi.

Dünyayı Sarsmak İçin İlkeler

III.Dünya Kadın Konferansı'nın Hazırlanan Karar Taslağı Üzerine Sunduğumuz Önergeler Metnimizin Tam Hali:

Genç kapitalizm aradığı emek gücünü kadın ve çocuk nüfusuyla ve dünyayı emek pazarına çevirecek tamamladı. Kendini yıkacak toplumsal güçleri de genişletmiş oldu. Kapitalist gelişim boyunca toplumun sınıflı yapısına uygun olarak kadınlar arasında sınıflaşma ilerledi ve sınıflar çatışmasının keskinliği onlar arasında da belirgin bir ayırım yarattı.

Kadının toplumsal konumu sorunu çözülmeden, kadın üzerindeki erkek egemenliği kırılmadan, kadının toplumsal üretime ve yaşama özgürce ve eşit katılımı başarılamazdı. Kapitalist gelişimle sorun emek-sermaye çatışmasının bir biçimi olarak, toplumun çözmesi gereken bir sorun olarak öne

çıktı. Bu noktada burjuva toplum, kadının toplumsal konumu sorununu özel mülkiyet ve çalışma hakkının düzenlenmesi temelinde ele aldı. Fakat mülksüzleştirilen, üretim araçlarının egemenliğinden koparılan milyonlarca emekçi için özel mülkiyet hakkının bir anlamı yoktu. Ve Clara Zetkin'in sözleriyle "Proleter kadınların mesleki çalışma hakkı pratikte sınırsız, keyfi kapitalist sömürü anlamına geldiği sürece, bir komedi" idi. O nedenle burjuva toplum, ancak burjuva kadının toplumsal konumu sorununda, mülkiyet üzerindeki erkek tekelini kırarak adım atmıştır. Bu hakkın tamamlayıcısı olan miras, boşanma, velayet, aile yapısı, mesleki eğitim ve tüm mesleklerde

“Özel mülkiyet egemenliği ve kapitalist üretim tarzının kendisi kadının toplumsal eşitliğe kavuşmasının önündeki en büyük engeldir.”

bulunma hakkı, seçim hakkı gibi bir dizi talep burjuva sınıf kadınının çıkarları doğrultusunda, Burjuva Kadın Hareketi tarafından gündeme getirilmiştir.

Burjuva hukuk tarafından korunan erkek üstünlüğünü onun içinden çıkarmak ayıklamak için yürütülen mücadele, kadın-erkek arasındaki biçimsel eşitliğin olmazsa olmaz başlangıcıydı. Ama aynı zamanda onun verebileceği yegane “eşitlik” de bu idi. Bundan daha fazlası değil. Ve geçen yüzyıllar boyunca da burjuva sınıf arasında kadın-erkek çatışması, özel mülkiyetin-servetin kullanımı ve paylaşımı temelinde sürmüştür. Ama, genel olarak kadının toplumsal konumu sorunu zerre çözülemediği gibi erkeğin kadın üzerindeki tahakkümünden boşalan her nokta, kapitalist sistemin boyunduruğunun, sömürsünün artması, çift yönlü (cinsel-sınıfsal) çelişki ve çatışmanın derinleşmesi biçiminde olmuştur.

19. yüzyılın yarısından sonra burjuva kadın hareketi, biçimsel de olsa tüm kadınların kurtuluşu (kadın-erkek eşitliği) mücadelesinden tamamen ayrılarak, burjuva sınıf ve sınıf devletinin çıkarlarının, burjuva politik bakışın, emekçi, yoksul kadınlar arasında yer etme-

si- kabul görmesi için karşı mücadeleye başlamıştır. Ve bu karşı mücadelede orta ve küçük burjuva sınıf kadınlarını kendi yanında tutarak, kadının kurtuluşunu birtakım reformlar elde edilmesine indirgeyerek, emekçi kadınları aldatmaya girişmiştir.

Burjuva kadın hareketinin temsiliyetini devralan orta ve küçük burjuva kadınlar, ekonomik-siyasal gelişmeye bağlı olarak burjuva hukuk içinde erkek ayrıcalığını, üstünlüğünü koruyan her bir detay üzerinde durarak, biçimsel olanı burjuva toplum sınırlarında “mükemmelleştirme” yolunda ilerledi. Ve bu sırada, rolünü unutmayarak, burjuva kadının sınıflaşmasını, kendi sınıfıyla bütünleşmesini değil emekçi işçi kadınların kendi sınıfının devrimci kurtuluş bilinci almasını, toplumun kurtuluşu ile kadının kurtuluşunu birleştirmesini eleştirmiş ve karşısında yer almıştır. Oysa, birbirinden bağımsız gibi gösterdiği bu iki gerçeği (kadının ve toplumun kurtuluşunun birliği), attığı her adımla birleştiren, iç içe geçmesini sağlayan kapitalist sistemdi.

“Erkekler, kadınların kararlı muhalifleri olarak onları (kadınları) ocaklarının başına koymak için her türlü çabayı sergilediler. Ama onlar, “devrimlerin kışkırtıcıları”, kralların ve burjuvaların devrilmesinde “aşırı tutkulu” savaşçılar oldular.”

21. yüzyıla kadar, sayısız kez değiştirilen yasalar, her seferinde kadının üretim ve toplum hayatına katılımını iyileştirme, üzerindeki baskı ve şiddeti durdurma yönünde hazırlanan sözleşmeler; kadının aile içinde erkekle eşitlenmeye çalışılması; ailenin tekrar tekrar tanımlanması vb. ye karşın, kadının “evrensel köleliği” ortadan kaldırılamadı, erkeğin baskısından, hizmetinden kurtulamadı vs. ama en önemlisi toplumun eşit ve özgür bireyi olarak, yalnız erkeğin değil, toplumun eşiti olarak özgürce gelişebileceği koşullara kavuşamadı. Çünkü özel mülkiyet egemenliği ve kapitalist üretim tarzının kendisi kadının toplumsal eşitliğe kavuşmasının önündeki en büyük engeldir. Çünkü kadın, kapitalizmin modern kölesi olarak kendi kurtuluşunu ilgilendiren hiçbir şey üzerinde tam hak sahibi değildir. Mücadele ederek kazandığı hakları dahi kullanmada kapitalist sınıfın, tekelci devletin çıkarlarına tabidir ve onunla karşıtlık içindedir.

Maalesef 20. yüzyılda sosyalist cephedeki oportünist eğilimle beraber burjuva kadın hareketi buradan saflarına güç devşirmişti. Sosyalist-feminizm, burjuva

kadın hareketinin emekçi, yoksul kadınlar üzerinde kaybettiği etkiyi yeniden yaratmanın bir aracı olagelmiştir. 1960'larla bu hareket marksizmin devrimci özünü atarak, sosyalizmden çok feminizmle kaynaşarak, komünist, proleter kadın hareketinin etkisini kırmak için yoğun bir çabanın içine girmiştir. Feminizmin bir burjuva ideolojisi, sosyalist-feminizmin ise emekçi kadın hareketinin içine sokulmuş reformist-oportünist bir ideoloji olduğu komünist, devrimci kadın örgütleri tarafından teşhir edilmediği, ideolojik mücadele yürütülmediği sürece kadının gerçek ve tam kurtuluş mücadelesi zayıf kalacaktır.

PROLETER KOMÜNİST KADIN HAREKETİNİN TEMELLERİ

Emekçi, yoksul kadınlar, kendi kurtuluşları ve toplumun kurtuluşu için savaşmayı, örgütlenmeyi, örgüt kurmayı, devrimci politikayı, bilimsel sosyalizmi 19. yüzyıldaki sınıflar savaşımı içinde öğrenmeye başladılar. Emek-sermaye karşıtlığının uç verdiği her yerde uyanan kadınlar, erkeklerin

“Proleter, komünist kadın hareketi, kadınların tüm sınıf örgütlerinde eşit biçimde yer almasında inatçı bir mücadele yürütürken, cinsel, sınıfsal, ezilen ulus kurtuluş mücadelesinde, kadının cesur ve inisiyatifli çıkışlarını, eylemlerini örgütlemiş, desteklemiştir.

karşı çıkışları, “eksik insan” görüşlerine karşı mücadelenin uzun ve zorlu yollarından geçtiler. Burjuva toplumun biçimsel eşitliği, emekçi, işçi, yoksul kadınlar için bir nevi yürünecek yolun taşlarının ayıklanmasıydı. 18. 19. yüzyılda emekçi, yoksul kadınlar, önce erkeklerin ellerinden işlerini almakla, ardından örgütlerine ve siyasete “eksik akılları” ile karışmakla, ayaklanma ve devrimlerde erkeklerden kahramanlığı, savaş yeteneğini çalmaya çalışmakla ve daha nice şeylerle suçlandılar. Erkekler, kadınların kararlı muhalifleri olarak onları (kadınları) ocaklarının başına koymak için her türlü çabayı sergilediler. Ama onlar, “devrimlerin kışkırtıcıları”, kralların ve burjuvaların devrilmesinde “aşırı tutkulu” savaşçılar oldular. Kendi sendikalarını, milislerini kurdular, toplattılar, gösteriler, grevler örgütlediler. Devrimci bir proletarya yaratılmasında kadın işçilerin mücadelesinin yeri büyüktür. Üretim yedek gücü, devrimin de yedek gücü gibi görülen bu kadınlar, mücadeleyi birçok cepheye birden sürdürdüler.

Kollantay ve Zetkin’in kapitalist koşullarda kadının aşağılanması boyutu feodal dönemdekinden çok daha büyük olduğunu belirtmesi boşuna değildir. O nedenle, onlardaki (emekçi kadınlar) öfke, ayaklanma ve devrimlerde önüne geçilemez biçimde açığa çıkıyordu ve burjuvazide korku yaratıyordu. 19. yüzyılda isyanlar, ayaklanmalar ve devrimlerde kadınlar, “geleneksel kadını” yıkma yönünde ilerlerken bir devrimi neden ve hangi taleplerle istediğini ve bir devrimin toplumsal öznesi, gücü olduğunu da açığa çıkarmaya başlamıştır. Proleter, komünist kadın hareketinin temelleri de böyle atılmıştır.

Proleter, komünist kadın hareketi, burjuva ideolojisini taşıyan feminizmden farklı olarak burjuva-kapitalist toplum sınırları içinde kadın-erkek eşitliğinin biçimselliğinin dahi tam bir uygulamasının gerçekleşemeyeceğini ve bunun kadınların eşitliği ve özgürlüğünde yetersiz olduğunu; kadınların kurtuluşunda toplumsal eşitliğin zorunluluğunu ve bunun da bir toplumsal devrim meselesi olduğunu ortaya koymuştur. Kadının toplumsal eşitliği talebini proleter

“Kadınları yalnızca, duvarları delik-deşik olmuş aile hapishanesinin gardiyanlığını yapan erkeklere karşı örgütlemek, kadınların kurtuluş mücadelesini bu darlıkta ele almak ancak kapitalizmin, faşizmin işine yarar.”

ve demokratik halk devrimlerinin talebi olarak, devrimci, komünist partiler tarafından da savunulmasını sağlamıştır.

20. yüzyılla kadınlar üretimin, toplumsal yaşamın, sokakların ve devrimlerin geçici, yedek gücü olmaktan çıkmışlardır. Kadın olmadan devrimin olmayacağı ve devrim olmadan kadının kurtulamayacağı, kadınların kurtuluşunu savunmayan bir proleter sınıfın devrimci bir sınıf olamayacağı açık ve net hale gelmiştir.

Proleter, komünist kadın hareketi, kadınların tüm sınıf örgütlerinde eşit biçimde yer almasında inatçı bir mücadele yürütürken, cinsel, sınıfsal, ezilen ulus kurtuluş mücadelesinde, kadının cesur ve inisiyatifli çıkışlarını, eylemlerini örgütlemiş, desteklemiştir. Hareket, Komünist Kadın Enternasyonu çatısı altında birleştirilerek, bütün emekçi dünya kadınlarını da aynı büyük devrimci talepler altında toplamaya ve örgütlemeye çalışmıştır. Böylece proleter komünist kadın hareketinin etki alanı tüm dünyaya genişlemiştir.

Emekçi kadınlar arasında yaratılan enternasyonal mücadele ve dayanışma ile kadınların dünya ça-

pında görünür olmaları sağlanmış; işçi kadınların dışında diğer kadın yığınlarını da etkileyerek sosyalizm saflarında örgütlemeye, eylemlerini birleştirmeye uğraşmıştır.

Toplumun, sınıfın, göğün yarısı olmanın anlamı 20.yy devrimlerinin başarısında, sosyalist ülke inşasında vücut bulmuştur.

Kapitalizmden farklı olarak toplumun eşiti olduklarını ve olması gerektiğini, dünya emekçi kadınlarının zihinlerinde açığa çıkaran sosyalizm olmuştur. Ve kapitalist ülkelerdeki emekçi kadınlar, 20. yüzyılın sosyalist ülkeleri ve sosyalizm mücadelesi sayesinde reformlara daha süratle kavuşmuşlardır. Feminizmin bunları kendine mal

“Kapitalizmden farklı olarak toplumun eşiti olduklarını ve olması gerektiğini, dünya emekçi kadınlarının zihinlerinde açığa çıkaran sosyalizm olmuştur.”

“Kadınları günlük mücadeleden dar sınırlarından çıkarmaya, reform hedeflerinden daha ilerisini göstermeye, dünya emekçi kadınlarını sosyalizm mücadelesinde birleştirmeye ihtiyacımız var.”

etmeye nasıl çalıştığını görmüyor değiliz. Öte yandan burjuvazi bu reformlarla kadınları sosyalizmden uzak tutmak, aldatmak, oyalamak için sarılmıştı. Ama bu reformların 21. yüzyıla etkisi, daha fazla kadının, eşitliği ve özgürlüğü, kapitalizm dışında araması olmuştur. Kapitalizmin sunduğu en büyük özgürlüğün sömürülme özgürlüğü olduğu, kadınlar arasında düşen ücret ve büyüyen işsizlikle erkeklerle bağımlılığın arttırıldığı, sosyal yardım adı altında sadakalara muhtaç hale getirildiği, faşizmle erkeğin üstünlüğünün korunduğu vb. daha net görülmüştür. Kadınlara durumunun kökten bir değişimi her zamankinden daha kaçınılmazdır.

İşin doğrusu, 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başlarında devrimci kadın örgütleri kadınları aile merkezli dar düşünüşten nasıl kurtaracağını, dikkatlerini, bakışlarını topluma, sınıfa, kadınların devrimci kurtuluşuna nasıl çekeceklerini kadınlar arasında kalıcı bir örgütlenmeyi nasıl yaratacaklarını vb. yi alabildiğine tartışırken, şimdi dünyanın her yerinde kadınlar,

hangi toplumsal-insanal sorun olursa olsun, hepsinde hareketin yürütücüsü durumunda. 20. yüzyıl proleter devrimler çağının açılışıyla başlayan bu durum, geçen bu zamanda çok ileri gitmiştir. Emekçi, yoksul, devrimci kadınlar bir devrim kışkırtıcısı (ajitatörü) olmaktan, devrimci mücadelenin, devrimin, sosyalizmin örgütleyicileri, eylemcileri, düşünürleri, sanatçıları olmaya varmıştır. Toplumun ve kendi kurtuluşlarının mimarları, yaratıcılarıdır. Geniş kadın yığınları bugün tarihte devrimci bir rol oynamaya istekli, kurtuluşuyla yaratacağı dünyanın ne denli insanal olduğunun farkındadır. Bu nedenle, kadınları yalnızca, duvarları delik-deşik olmuş aile hapishanesinin gardiyanlığını yapan erkeklerle karşı örgütlemek, kadınların kurtuluş mücadelesini bu darlıkta ele almak ancak kapitalizmin, faşizmin işine yarar.

Kadınlara yönelik erkek şiddetinin artışında asıl pay faşizmindir. Faşizm her yerde kadınları baskı, şiddet ve yasaklarla teslim olmaya zorlamakta ve bir çıkış yolu olarak erkeklerdeki gericiliği beslemekte, onları kadınlara karşı kışkırtıp, cesaretlendirmektedir.

“Tarihin en uzun iç savaşı olan kadın-erkek çatışmasını tüm temelleriyle birlikte ortadan kaldıracaktır, yeni toplumsal ilişkilere denk düşen, insanal bir toplumun kadın-erkek ilişkisini yaratabiliriz.”

Devletler-hükümetler tarafından kadınlara yönelik baskıcı, faşist uygulamaların artışı, tekelci kapitalizmin çöküşünün göstergesidir. Bu yüzden kadınlar asıl hedef tahtasına faşizmi ve kapitalizmi koymalıdır.

Kadınların dünyanın her yerinde nasıl aşağılandığı, sömürüldüğü, ezildiği, katledildiği, açlığa, işsizliğe mahkûm edildiğini göstermek için büyük organizasyonlara ihtiyacımız yok. Onlar bunu her gün, her an, her yerde yaşıyor ve bunun öfkesini taşıyor. Daha da önemlisi, bu öfkeyi bulduğu her kanaldan dışa vuruyor, toplumsal ayaklanmaların başını çekiyor. İsyancı-devrimci bir ruhla hareket ediyorlar. Feminizm bunu ne ileri taşıyabilir ne de buna bir karşılık olabilir. Bu nedenle, devrimci kadın örgütlerinin daha etkin olarak, kadınlar arasında politik ajitasyonu yükseltmeleri ve devrimci talepleri en geniş kadın yığınlarına ulaştırmaları gerekmektedir.

Öte yandan dünya emekçi kadınları üzerinde etkili olmak için, feminizmin etkisini de kırmak için, devrimci, komünist bir kadın enternasyonaline ihtiyacımız var.

Kadınları günlük mücadelenin dar sınırlarından çıkarmaya, reform hedeflerinden daha ilerisini göstermeye, dünya emekçi kadınlarını sosyalizm mücadelesinde birleştirmeye ihtiyacımız var.

Politik mücadeleye uyanan kadınlar küresel ayaklanmaların başını çekmektedir. Buralardaki kadınlarla bağlar kurmaya, dayanışmaya, kadınların bilincinde devrimci, sosyalist iktidar hedefini yaratmaya ihtiyacımız var. Çünkü dünya yeniden devrimci bir dönemin içindedir. Bu, emekçi, işçi, yoksul kadınların ve toplumun nihai kurtuluşunu gerçekleştireceği bir dönemdir.

“Dünya kadın konferansı, kadınların kendi kurtuluşlarını kendi ellerine almasının devrimci anlamını, yeni ve daha üstün bir toplum yaratmak olarak ortaya koymalıdır.”

*“Savaşları, salgınları,
açlık ve sefaleti,
kadına yönelik her tür
gericiliği, zulmü, şiddeti
yok edebiliriz.”*

Küresel iç savaş ayaklanmalar biçiminde devam ederken, 3. Dünya savaşı da cephelerini genişletmekte ve halklar üzerindeki baskı ve şiddet, kıyım ve yıkım artmaktadır. Buna karşın ezilen halklar yeni devrimci, demokratik iktidarlar kurmaya girişiyor. Bunun en yakın örneği Rojava, Lughansk, Donbas Cumhuriyetleridir ve onlarla dayanışmak her yerde devrimi ileri taşımaktan geçiyor.

Böylesi bir dönemde her yerde emekçi kadınların eylemlerini, dikkatlerini sosyalizme, sosyalist iktidar mücadelesine yöneltmek, birleştirmek, “dünyadaki devrimci durumun bilincinde olarak” harekete geçirmek, tek tek ülke devrimci, komünist partilerinin ve kadın örgütlerinin en önemli sorumluluğu olduğu kadar, enternasyonal birliğin de görevidir.

Devrimci, komünist kadın örgütleri birbirleriyle daha sık iletişim halinde olmalı ve canlı bir ilişki kurmalıdır. Yazınsal ürünlerini, deneyimlerini, sonuçlarını paylaşmalı ve uluslararası enformasyon

organını kurmalıdır. Dünya çapında ortak gündemler görevler ve eylemler örgütleyebilme yeteneğine kavuşmalıdır. Bunun yöntem ve biçimleri ertelenmeden bugün tartışılmalı ve sonuca bağlanmalıdır.

Dünya kadın konferansı, kadınların kendi kurtuluşlarını kendi ellerine almasının devrimci anlamını, yeni ve daha üstün bir toplum yaratmak olarak ortaya koymalıdır.

Savaşları, salgınları, açlık ve sefaleti, kadına yönelik her tür gericiliği, zulmü, şiddeti yok edebiliriz.

Tarihin en uzun iç savaşı olan kadın-erkek çatışmasını tüm temelleriyle birlikte ortadan kaldırmak, yeni toplumsal ilişkilere denk düşen, insanal bir toplumun kadın-erkek ilişkisini yaratabiliriz.

Özgürlüğümüzle, toplumsal eşitliğimizle aramızdaki tek engel emperyalist-kapitalist sistem ve faşizmdir. O nedenle emekçi, yoksul, işçi tüm ezilen kadınları emperyalist kapitalist sisteme, faşizme karşı devrimci mücadeleye çağırarak ve devrimci iktidar bilinci vermek bugünün en önemli tarihsel görevidir.

8 Mart’a, 25 Kasım’a, günlük mücadeleye, dış ve iç savaflara bu bilinçle baktığımızda yeryüzünü sarsabiliriz.

İsviçreli komünist kadın Lisel Bruggman’ın sözleriyle;

*“Ben size burjuvaların yaptığı gibi / mutlu yıllar dilemiyorum (...)
Size cesaret, güç ve başkaldırma / ve irade diliyorum
Eski kölelik zincirlerinin sonunda kırılmasını
ve yaşama arzusunun gerçekleştirilmesini diliyorum
Size yol gösterecek açık bir akıl
Özgürce düşündürecek cesaret
Özgürce hissettirecek kalp diliyorum. (...)
Size Dünya Depremi Diliyorum*

(Leh Wünsche euch des Welte nalls Erbeben)”

Her Savaş Kadınlara Karşı Savaş Mıdır?

III. Dünya Kadın Konferansında düzenlenen atölyelerden biri olan "Her Savaş Kadınlara Karşı Savaş" atölyesinin sorumlularından biri Emekçi Kadınlar'dı. Toplam dört sorumlusu olan atölyenin diğer üç sorumlusu Almanya'dan; Courage adına Ulrike Held, Terre des Femmes adına Godula Kosack ile Sınır Tanımayan Kadın Avukatlar'dan Jasmina Prpic idi.

Atölyede savaşlarda kadınlara yönelik suçlardan, savaşların kadınlar üzerindeki yıkımlarından ve kadınların savaşları engellemedeki rollerinden konuşuldu. Her atölye yürütücüsü kendi savaş deneyimlerini aktararak soruları cevapladı.

Courage temsilcisi Ulrike Rojava savaşı sürerken Şengal'de savaşın tanıklarından biri olarak deneyimlerini aktardı. Terre des Femmes temsilcisi Godula Afrika'da Boko Haram'ın hüküm sürdüğü yerlerde tanık olduk-

larından bahsetti. Sınır Tanımayan Kadın Avukatlar'dan Jasmina, aynı zamanda bir Bosnalı olarak Bosna savaşında yaşanan toplu tecavüz suçlarını, tecavüz sonucu doğan çocukların örgütlenmesini ve toplumsal travmaları anlattı. Son olarak EKA adına yapılan sunumda Türkiye'nin içinden geçtiği iç savaş sürecine dair deneyimler ve görüşler ortaya kondu.

EKA adına yapılan sunumu sizlerle paylaşıyoruz:

KADINLARIN KAZANMASI GEREKEN SON SAVAŞ

Emekçi Kadınlar olarak biz Türkiye'den, İstanbul'dan geliyoruz. Sizleri yoldaşlarım ve kendim adıma en devrimci duygularıyla selamlıyorum.

Benden önce yapılan konuşmalarda, aktarılan deneyimlerde genellikle bir devletin başka bir devlete

“Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı iç savaştan yana olmak zorundadır”

Vladimir Ilyic Lenin

açtığı savaşlar ya da emperyalizmin halkları birbirine düşmanlaştırarak kışkırttığı savaşlar üzerine yoğunlaştı. Ben ise Türkiye’den gelen bir kadın olarak şunu rahatlıkla söyleyebilirim; bizler Türkiye ve Kürdistan’da yaşayan halklar olarak faşist devlet tarafından sürdürülen neredeyse 40 yıla yayılan bir iç savaşın içinden geliyoruz. Bizim savaş deneyimimiz verdiğimiz sınıfsal ve ulusal özgürlük mücadelesine karşı devletin uyguladığı şiddetten doğuyor. Ve size bu 40 yıla yayılan savaşta yaşadıklarımız üzerinden bir aktarım yapmak istiyorum.

Devlet şiddeti sonucu yaşadıklarımızı aktarmadan önce, öncelikle savaşa bakışımızı aktarma gerekliliği duyuyorum. Bu atölyenin başlığı “her savaş kadınlara karşı savaştır”. Peki gerçekten her savaş kadınlara karşı mıdır? Kadınların kapitalizme karşı verdiği sınıf savaşımı buna dahil midir? Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı için verdiği savaş buna dahil midir? Faşizme karşı verilen savaşlar buna dahil midir? Kadınların IŞİD, Taliban ya da Boko Haram gibi katillere karşı verdiği savaşlar buna dahil midir?

Sizlerle en azından bu bölümde tartışmak istediğimiz yan, atölyenin bu yanındır. Bir sonraki bölümde sizlerle Türkiye ve Kürdistan’da yaşadıklarımızın çok kısa bir özetini de paylaşacağız. Ama önce

“savaş” kavramını biraz yakından incelemenin iyi olacağını düşünüyoruz.

Hepinizin de bildiği gibi kapitalizm, emekçi sınıflar üzerinde sürekli bir sömürü, sürekli bir baskı, sürekli bir savaş tehlikesi anlamına gelir. Tam da bu yüzden, Lenin, “Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı iç savaştan yana olmak zorundadır” der. İç savaş, her savaş gibi gerçek bir savaştır. Her savaş gibi, belki de dış savaşlardan daha fazla kanlıdır, daha acımasız, daha şiddetli geçer.

Bizler komünist kadınlar olarak savaştan yana elbette olamayız. Ama komünistler, kapitalizmin, burjuva egemenliğin bitmez tükenmez bir savaş demek olduğunu, emekçi sınıflar için süregelen bir acı, yokluk, yoksulluk, gözyaşı olduğunu da bilirler. Bu yüzden, burjuva egemenlikten kurtulmak, kapitalist özel mülkiyete son vermek, yeni ve daha ileri bir topluma geçmek için burjuvaziye savaşmaktan başka bir yol olmadığını bilirler. O nedenle de kadınlar savaşa karşı olsa da özgürlük için verilmesi gereken son bir savaş olduğunu da bilirler.

“Emperyalistlerin bize karşı yürüttüğü savaşların mağdurları değil kendi geleceği için mücadelenin en ön saflarında dövüşenler olarak tarihe geçmeliyiz.”

Bu doğrultuda bir harekete girmezsek emperyalist kapitalist dünyanın savaş mağduru kadınları olmaktan kurtulamayız. Bizler bu savaşları sonsuza kadar bitirme gücüne sahibiz. Emperyalistlerin bize

“Devlet özellikle kendisine karşı silahlı mücadele yürüten devrimcilere dönük şiddetini azgınca göstermektedir.”

karşı yürüttüğü savaşların mağdurları değil kendi geleceği için mücadelenin en ön saflarında dövüşenler olarak tarihe geçmeliyiz.

Ve tüm savaşları bitirecek olan son bir savaşımız var.

İÇ SAVAŞTA DEVLET ŞİDDETİ

Devlet bir sınıfın egemenlik aygıtıdır. Kapitalist devlet kapitalist sınıfın egemenliğini sürdürmesi için temel araçlarından birisidir. Kadına dönük kapitalist devlet şiddeti bu sistemin devam ettirilmesi için en temel araçlardan biridir.

Devlet tarafından kadına yöneltilen şiddet, dünyanın her yerinde suçu işleyen devlet görevlileri olduğundan suçun açığa çıkarılması, şiddet faillerinin yargılanması her zaman mümkün olmamaktadır.

Türkiye ve Kürdistan’da dinci faşizmin toplumun geniş kesimlerine uyguladığı baskı ve terör giderek artmaktadır. Faşist devletin artık meşru zemine yaslanma telaşı olmaksızın askerin, polisin, bekçinin vb. güçlü motivasyon kaynakları ile acımasızca şiddet uyguladığına tanık oluyoruz. Bu motivasyon kaynakları şiddet uygulanan tarafın ‘düşman’, ‘öteki’, ‘vatan haini’ veya ‘terörist’ sıfatları ile damgalanmasıyla ortaya çıkıyor.

Devletin saldırılarına karşı kadın mücadelesinin yükselişi ve kadınların kamusal alanda sürdürdükleri eylemler devlet şiddetinin kadınlara dönük artmasıyla sonuçlandı.

Türkiye’de devlet, kadınları tutuklama, işkence, gözaltı, zorla kaçırma, çıplak arama, tecrit gibi yöntemlerle baskı altına almaya çalışıyor. Özellikle devrimci kadınlara yönelik devlet şiddeti çok ciddi boyutlara varmıştır.

Kadınlar her eylemde kolluk güçlerince taciz edilmekte, gözaltı ve cezaevi girişlerinde çıplak arama işkencesi ile karşı karşıya kalmaktadır. Boğaziçi Üniversitesi’ne atanan rektör eylemleri sonrası öğrenciler tarafından yapılan eylemlerde gözaltına alınanlar hem ev baskınları hem gözaltına alınmaları sırasında hem de karakolda pek çok defa tacize uğramış, çıplak aramaya maruz kalmıştır.

Devlet şiddeti tutuklamalar ve gözaltılarla sürerken, cezaevlerinde özellikle devrimci kadın tutsaklara yönelik işkence ve tecrit sürmektedir. İlk olarak gözaltında başlayan çıplak arama saldırısı, göz altında ve cezaevlerinde cinsel saldırıya kadar varmakta, bu saldırılar sonrası failler cezalandırılmazken kadın tutsaklar yaşamlarına son verebilmektedir.

Cezaevlerinde bulunan hasta tutsaklar Adli Tıp Kurumu tarafından cezaevinde kalabilir raporları nedeniyle tüm başvurulara rağmen tahliye edilmemektedir. Kendi ihtiyaçlarını karşılayamayan ve bir gün

“Çocuk Yaşam Hakkı İhlali Raporu’na göre kolluk güçleri tarafından açılan ateş sonucu 73, zırhlı araç çarpması sonucu 18, mayın-serbest bırakılan patlayıcı sonucu 39 çocuk olmak üzere, en az 228 çocuk yaşamını yitirdi.”

dahi tek başına kalmaması gereken tutsaklar serbest bırakılmamaktadır. Burada sağlık sisteminden hukuk sistemine devletin tüm kurumlarının bu suçu ortaklaşa işledikleri görülmektedir. Devletin bu faşist uygulamasına karşı çıkan aileler de devletin gözaltı ve tutuklama terörü ile karşılaşmaktadır.

Devlet tarafından devrimci kadınlar aylarca işkencelerden geçirilip sonra sokak ortasına bırakıl-

“Kadınların kendi öz-örgütlülüğünü yaratmaları, komite ve konsey tipi örgütlenmeler ile güçlenerek militan mücadele hattında yürümeleri ile sağlanacaktır. Kadınların yeri bu mücadelenin en önünde, devrimci militan çizgidedir.”

maktadır. Devlet önce kaçırıp hiçbir kaydı olmadan aylarca insanları tutmakta, çeşitli işkenceler etmekte sonra da bu insanları tutuklayarak cezalandırmaktadır. Öyle ki henüz çocuklarının kemiklerini bulamayan Cumartesi Annelerinin çığı hala sokaklarda yankılanmaktadır.

Devlet özellikle kendisine karşı silahlı mücadele yürüten devrimcilere dönük şiddetini azgınca göstermektedir. Kadın gerillaların cansız bedenleri zırhlı bir araçlara bağlanarak çıplak şekilde teşhir edilirken, ölü bedenlere tecavüz, cinsel organları kesme, cenazelerine yapılan işkenceler, teşhir ve cinsel saldırı ile vahşi boyutlara ulaşmıştır.

Tüm bu işkenceleri gerçekleştiren devlet, cenazelerin defnedilmesini de engellemeye çalışıyor.

Özellikle Kürdistan’da yaşayan tüm kadınlar, devlet kademesindeki kişilerce şantaj ve tehditle cinsel ilişkiye zorlanıyor ve bütün bunlar Türk devleti tarafından bir savaş politikası olarak uygulanıyor.

Türkiye’de çocuğa yönelik devlet şiddeti de ciddi boyutlara varmıştır. 1990 yılından bu yana en az 27 çocuk gözaltında zorla kaybedilmiş, bu çocukların gözaltına alındığını devlet tarafından hiçbir zaman kabul edilmemiştir. 2000’li yıllardan itibaren ise, kolluk şiddeti neticesinde çocuklara yönelik yaşam hakkı ihlali ve cezasızlık politikası daha görünür şekilde devam etmiştir. 2004 yılında Mardin Kızıltepe’de evinin önünde babasıyla birlikte 12 yaşındaki Uğur Kaymaz katledildi. 30 Mart 2006 yılında gaz fişeginin vücuduna isabet etmesi sonucu Enes Ata yaşamını yitirdi. 29 Mart 2006 yılında evinin balkonunda dışarıyı izlerken kolluk kuvvetlerinin açtığı ateş sonucu Abdullah Duran katledildi. 2009 yılında Lice’de karakoldan atılan havan mermisiyle Ceylan Önkol katledildi. 11 Mart 2014 yılında evinden çıkıp ekmek almaya giderken polis kurşunuyla Berkin Elvan yaşamını yitirdi. 12 Ekim 2015 tarihinde Diyarbakır Sur ilçesinde evinin bulunduğu sokakta Kobra tipi zırhlı araçtan açılan ateş sonucu Helin Hasret Şen katledildi.

Çocuk Yaşam Hakkı İhlali Raporu’na göre kolluk güçleri tarafından açılan ateş sonucu 73, zırhlı araç çarpması sonucu 18, mayın-serbest bırakılan patlayıcı sonucu 39 çocuk olmak üzere, en az 228 çocuk yaşamını yitirdi.

Türkiye ve Kürdistan’da devletin bu doğrudan şiddet biçimleri yanında İstanbul Sözleşmesinden çekilmesi de devlet şiddeti olarak

görülebilir. Türkiye’de siyasal iktidar, 2011’den bu yana, -sözleşmeyi kendileri onaylayan ve imzaya açan taraf olmasına rağmen- iptal edilmesine kadar geçen süreçte defalarca sözleşmeye saldırmıştır. Sık sık dinci-gerici güçleri ile beraber kadınlara karşı bir tehdit unsuru olarak sözleşmeyi ortaya koydu, “kutsal aile”nin korunmasının karşısında bir engel olduğunu, milli ve ahlaki değerler ile örtüşmediğini söylemiştir.

KADINLARIN TARİHSEL GÖREVİ

Türkiye’de Kürdistan’da ve dünyada insanlığa ve kadınlara karşı işlenen devlet suçların üstünün örtülmesini engellemek, katledilen, taciz tecavüze ve devlet şiddetine maruz bırakılan kadınlar için kadın dayanışmasını ve kadın özgürlük mücadelemizi yükselterek birlikte mücadele etmek zorunluluğu vardır.

Bu, kadınlara karşı yapılan saldırıları ve katliamları var olan ilişkiler temelinde, toplumsal ilişkiler bütünlüğü çerçevesinde değerlendirilmesiyle olacaktır. Devlet şiddetine ve kadına yönelik tüm sömürü ve tahakküm biçimlerine başkaldırmak, toplumun kökten değişimini getirecektir. Bu değişim, kapitalist sistemin ortadan kaldırılması ve sömürü düzenine son verilmesi ile mümkündür. Toplumun geniş kesimlerinin başkaldırısı, devrimci perspektif ile köklü bir değişimi getirecektir.

Kadınların kendi öz-örgütlülüğünü yaratmaları, komite ve konsey tipi örgütlenmeler ile güçlenerek militan mücadele hattında yürümeleleri ile sağlanacaktır. Kadınların yeri bu mücadelenin en önünde, devrimci militan çizgidedir.

Özgürlüğümüzle, toplumsal eşitliğimizle aramızdaki tek engel emperyalist-kapitalist sistem ve faşizmdir.

“O nedenle emekçi, yoksul, işçi tüm ezilen kadınları emperyalist kapitalist sisteme, faşizme karşı devrimci mücadeleye çağırarak ve devrimci iktidar bilinci vermek bugünün en önemli tarihsel görevidir.”

Kadına Yönelik Şiddet

III. Dünya Kadın Konferansında düzenlenen atölyelerden biri olan “Kadına Yönelik Şiddet Biçimleri ve Cinsiyetçilik” atölyesinin sorumlularından biri Emekçi Kadınlar’dı.

Emekçi Kadınlar olarak bu atölye kapsamında hazırladığımız metin şu şekildedir:

Kadına yönelik şiddet, kaynağını özel mülkiyet ve sömürü düzeninden alır. Psikolojik, fiziksel, cinsel, ekonomik, dijital, sözlü biçimlerde uygulanan kadına yönelik şiddetin temellerine bakıldığında kadının toplumsal olarak ikincil konumu karşımıza çıkar. Bu ikincil konuma sebep özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla birlikte süregelen sınıfsal, cinsel ve ulusal ezilmişlikleridir.

Kadına yönelik şiddet biçimleri, toplumlar arası farklılıklar gösterse de özünde kadının ikincil cins konumunu pekiştiren ve cinsiyetçiliğe dayalı eşitsizlikle güçlenen bir sömürü ve tahakküm biçimidir. Dünyanın tamamında kadınlar, ahlak, töre, namus gibi kavramlara dayalı olarak çeşitli şiddet biçimlerine maruz kalmaktadır. Bunlardan en yaygın

olanları fiziksel, psikolojik ve ekonomik şiddettir. Biz burada bunlar dışındaki şiddet biçimlerini cinsiyetçilik bağlamında değerlendireceğiz.

İSTİSMAR/İHMAL

Bir birey üzerinde kontrol ve güç sağlamak amacı ile sistematik olarak uygulanan davranışlar dizisi istismarı ifade eder. İstismar, fiziksel, sözlü, ekonomik, cinsel, yaşlı istismarı, çocuk istismarı, aile içi istismar gibi biçimlerde uygulanabilir. Burada önemli olan, davranışın tek seferlik değil, tekrarlanan biçimde meydana gelmesidir.

İstismar ve ihmal çocukların çok boyutlu biçimde zarar görmesine neden olmaktadır. Özellikle kız çocuklarının daha fazla istismara uğradığı bilinmektedir.

CİNSİYET SEÇİMİ

Ataerkil toplumlarda erkeğin ailenin ve soyun devamlılığı sağladığı görüşü, aile içinde kız çocuklarından daha üstün tutulmalarına sebep olabilmektedir. Bu nedenle dünyanın

birçok yerinde gebelikte cinsiyetin öğrenilmesi ve kız gebeliklere son verilmesi kadına yönelik bir şiddet biçimidir. Gebeliğin tespiti, istenmeyen kız gebelikleri sonlandırarak ailenin sorumluluğunu ve soyun devamını sağladığına inanılan erkek çocuklarını yaşatma amacıyla hem çocuğa, hem kadına yönelik şiddet olarak uygulanır.

GENİTAL MUTİLASYON

(Female Genital Mutilation-FGM) Genital mutilasyon, kadın dış genital organının işlevini yitirecek şekilde, katı ve yanlış geleneksel kurallar temel alınarak, tıbbi olmayan nedenlerle kesilmesi ve dikilmesi girişimlerinden oluşmaktadır. Dini, kültürel ve geleneksel temellere dayandırılan genital mutilasyon, kadına şiddetin en ağır biçimlerinden biridir.

Kadın sünneti, bekaretin korunması, çeşitli mitler, klitoris maskülenliğinin biseksüaliteyi işaret ettiği için yok edilmesi gerektiği ile ilgili batıl inançlar, kadının dış genital organlarının “kirliliğinin” ortadan kaldırılması, kadınlara özgü psikolojik sorunlar için tedavi yöntemi olarak kabul görmesi ve estetik anlamda daha güzel ve baştan çıkarıcı bir görüntüyle erkekler için daha fazla haz oluşturmaya gibi sebeplerle yapılagelmiştir. Tüm bunlar gösteriyor ki, kadın sünneti gücünü cinsiyetçilikten alarak kadınlara yönelik uygulanan bir şiddet biçimidir.

TÖRE VE NAMUS CİNAYETLERİ

Namus adına işlenen cinayetler, kız çocukların ve kadınların, ailenin veya bulunduğu toplumsal çevrenin egemen gelenek veya törelerinin belirlediği namus anlayışını ihlal ettiği, dolayısıyla aile şerefini lekelediği, aileye veya erkeğe utanç kaynağı olduğu gerekçesiyle, aile meclisi veya erkek bir aile ferдинin kişisel kararıyla

“Namus adına işlenen cinayetler dünya genelinde var olan kadına yönelik ataerkil şiddetin uç noktalarından biridir.”

la öldürülmesi olarak açıklanabilir. Namus adına işlenen cinayetlerin altında yatan neden, erkek egemen sistemin erkek cinsine karar verici, denetleyici; kadın cinsine ise denetlenen, itaat eden sıfatını yüklemesidir. Bu durum, kadınları erkeklerin tahakkümünde yaşamaya zorlamakta ve bu tahakkümü kabul etmeyerek dışına çıkan kadınların cezalandırılmalarına neden olmaktadır.

Namus cinayetleri, yasa dışı ilişkiler, evlilik öncesi cinsel ilişki, aile ve eşe itaatsizlik, bekâr kadının cinsel ilişki deneyimi, evli kadının eşi dışında biriyle cinsel ilişki deneyimi gibi farklı şekillerde karşımıza çıkmaktadır. Namus cinayetlerinde töreye uymayan kadınlar, akrabaları tarafından öldürülmektedir. Namus adına işlenen cinayetler dünya genelinde var olan kadına yönelik ataerkil şiddetin uç noktalarından biridir ve kendisini gelişmiş, demokratik toplumlarda da gösterebilmektedir. Dünyanın hemen her yerinde kadınlar kısa etek giydiği, yalnız sokağa çıktığı, babasının, kocasının sözünü dinlemediği için, kıskançlık, töre, namus adı altında öldürülüyorlar. Yani namus adına işlenen cinayetler kadın bedeni ve cinselliği üzerine çeşitli mekanizmalarla denetim kuran ataerkil sistemin, güce dayalı cinsiyet ilişkilerinin ürünüdür.

ÇOCUK YAŞTA EVLİLİKLER (ADÖLESAN EVLİLİKLER)

Çocuklar henüz fiziksel, fizyolojik ve psikolojik açılarından evlenme ve

çocuk sahibi olma sorumluluklarını taşımaya hazır olmadan, on sekiz yaş öncesi gerçekleştirilen evlilikler adölesan evliliklerdir. Çoğunlukla erken yaşta evlendirilen kız çocukları fiziksel ve psikolojik açıdan pek çok sorunla karşı karşıya kalır. Bu çocuklar, evlilikte fiziksel ve cinsel şiddete uğramaktadır. Bu durum, kadınların toplumdaki eşitsiz konumunu güçlendirmektedir. Çocuk yaşta evlilikler dünyanın birçok yerinde kadınlar için ciddi bir problemken özellikle gelişmemiş ve gelişmekte olan ülkelerde rakamsal olarak çok ciddi boyutlara varmıştır.

Kız çocuklarının aile için maddi

“Tekelci kapitalizm insan bedeni dahil her şeyi alınıp satılabilen, kiralanabilen birer meta haline getirmektedir.

yük olarak görülmesi, çeyiz ve başlık parası beklentisi, olası bir cinsel ilişkiden koruma baskısı çocuk yaşta evliliklerin temel gerekçeleridir. Ancak gücünü cinsiyetçi toplum yapısından alan bu evlilikler, kadınların yaşamları üzerinde tahakküm kurmaya ve onları istemedikleri evlilikler yapmaya zorlamaktadır.

Türkiye’deki tüm evliliklerin üçte biri çocuk evlilikleridir ve kadınların üçte biri 18 yaşının altında evlenmektedir. 2002 ve 2014 yılları arasında 504.957 çocuk, resmi olarak 16 ve 17 yaşlarında evlendi. 2010-2013 yılları arasındaki resmi rakam ise 134.629’dur.

BEDENİN METALAŞTIRILMASI VE FUHUŞ

Toplumsal cinsiyet rollerinin meşrulaştırdığı cinsiyetçilik, içe-

risinde kadına yönelik şiddeti ve aşağılamayı yoğun bir şekilde barındıran pornografi ile dünya genelinde ciddi bir endüstri haline gelmiştir. Pornografi içerisinde kadına yönelik şiddeti merkez alan bir yapıdadır. Kadını nesneleştirirken kadın bedeni üzerinden sömürü ile rant alanı açan pornografi, özellikle dijital ilerlemeler ve pandemi etkisi ile giderek büyüyen bir endüstri olmuştur.

Kadın bedeninin ve cinselliğinin sömürüsü, kadının nesneleşmesi bazı çevrelerde “seks işçiliği” olarak adlandırılmaktadır. Yaşamını devam ettirebilmek için bedenini satmak zorunda olan ve sömürünün en vahşi biçimine maruz kalan bu kadınları “seks işçisi” olarak tanımlamak ve durumu yasallaştırmak, kadınların sorununu değil, kadın bedenini metalaştıran kapitalistlerin sorununu çözer.

Fuhuş yapmak zorunda kalan insanların büyük çoğunluğu kadınlar ve çocuklardır. Bunu bir “hizmet” sektörü olarak satın alanlar ise erkeklerdir. Bu durum dahi, fuhuşun ne kadar cinsiyetçi olduğunu göstermektedir. Kadınların ve çocukların vahşice sömürüldüğü bu alanı “seks işçiliği” adı altında cinsiyetsiz hale getirmek ve meşrulaştırmak, cinsiyet eşitsizliğinin tavan yaptığı bu sektörü cinsiyetsiz hale getirerek bağlamından koparmaktır. Fuhuşun temelindeki eşitsizlik, tahakküm, insan kaçakçılığı, erkek şiddeti, insan hakkı ihlalleri ve hiçbir alanda görülmeyecek denli vahşi sömürü, “seks işçisi” tanımı ile yok sayılır.

Tekelci kapitalizm insan bedeni dahil her şeyi alınıp satılabilen, kiralanabilen birer meta haline

“Emekçi kadınlar, yaşadıkları cinsiyet yönlü ezilmişliği sınıfsal ve ulusal bağlarıyla birlikte ele almalıdır.”

getirmektedir. Bu durumda insanın mahrem alanının da metalaşmaya dahil edilmesi gerekir. Özel alan metalaştırılmaktadır. “Seks işçisi” tanımı, tekelci kapitalizmin grameriyle düşünmenin mantıksal bir sonucudur.

Türkiye’de araştırmaların ve verilerin azlığı nedeniyle fuhuşla ilgili net rakamlar yoktur. Faaliyet gösteren 56 genelevdeki 3 bin kayıtlı kadının dışında, toplam tescilli kadın sayısı 15 bin, vesika bekleyen sayısı 30 bin ve fuhuşa zorlanan kadınların yaş ortalaması 15-40 arasında tahmin ediliyor. Ama rakamlar 17 yıl öncesine ait. 2004’ten sonrası için yapılmış ciddi çalışma yok. Dünya genelinde, 42 milyon üzerinde fuhuşa zorlanan kadın olduğu söyleniyor. Basit bir hesaplama, Türkiye’nin dünya nüfusuna oranına bakarak, Türkiye’de güncel sayı 150 bini aşmış olabilir. Bir başka deyişle kayıtlı bir kadın başına 9 kayıtsız kişi, fuhuş sektöründe çalışıyor gibi görünüyor.

SONUÇ

Dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye’de de kadına yönelik şiddet her geçen gün artmaktadır. Türkiye’de 2022 yılının ilk yedi ayında 329 kadın katledilmiştir. Kadınların çoğu evli olduğu erkek, boşanmak istediği erkek, eskiden evli olduğu erkek ve ailesindeki erkekler tarafından katledilmiştir. Kadınların %12’si evlerinde, %4’ü sokak ortasında, %3’ü arabada katledilirken %63’ü ateşli silahla katledildi.

İstanbul Sözleşmesi; Türkiye’de siyasi iktidar tarafından 2011’den bu yana, -sözleşmeyi kendileri onaylayan ve imzaya açan taraf olmasına rağmen- iptal edilmesine kadar geçen süreçte defalarca saldırıya uğradı. Dinci faşist iktidar sık sık dinci-gerici güçleri ile beraber kadınlara karşı sözleşmeyi bir tehdit unsuru olarak kullandı, “kutsal aile”nin korunmasının karşısında bir engel olduğunu, milli ve ahlaki değerler ile örtüşmediğini söyledi. Geniş kadın kitlelerinin eylemlilikleri sonucu her defasında geri adım atmak zorunda kalsa da 20 Mart 2021’de bir gece yarısı dinci faşist iktidarın sözcüsü Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından cumhurbaşkanı kararıyla sözleşme feshedildi.

Dinci faşist iktidarın bu saldırılarının temelinde tekelci sermaye egemenliği ayakta tutma çabaları vardır. Ayrıca sözleşmenin bir gece yarısı feshedilmesi gerçekliğinden

emekçi kadınların tam kurtuluşunun sosyalizm olduğu gerçeği açık bir biçimde görülmektedir.

Emekçi kadınlar, yaşadıkları cinsiyet yönlü ezilmişliği sınıfsal ve ulusal bağlarıyla birlikte ele almalıdır.

Her gün kadınların erkekler tarafından katledildiği haberlerinin geldiği tüm bunların kadınlarda büyük bir öfke yarattığı ve isyana yol açtığı bir süreçte, izlenmesi gereken yol ve sunulması gereken pratik adımlar ele alınırken, şu temel noktalar göz önünde tutulmalıdır:

1. Kadınlara karşı yapılan saldırılar ve katliamlar var olan ilişkiler temelinde, toplumsal ilişkiler bütünlüğü çerçevesinde değerlendirilmelidir. Bu bağlamda yapılan saldırılar, toplumsal bir saldırdır, sistem saldırısıdır. Bu temel kavranmadıkça, saldırılar, bireysel saldırılar olarak anlaşılacaktır. Bugünkü toplumsal düzen, bu baskı sistemi yıkılmadıkça, daha çok kadını katledilecek, daha çok saldırıya uğrayacak ve kadınlar üzerinde süregelen erkek şiddeti ağırlaşarak devam edecektir.

Hangi yönden bakılırsa bakılsın, bu baskı sistemini ortadan kaldırmak yaşamsaldır, ivedidir ve ertelenemez bir görev durumundadır.

2. Saldırıları bireysel saldırı olarak göstermek, bu saldırının asıl kaynağını, toplumsal temelini, kapitalizmi, ataerkil sistemi temize çıkarmak, onu kurtarmaktır. O halde tüm dikkatimizi, saldırıları besleyen, destekleyen, koruyan ve gerçekleştiren asıl kaynağına, bugünkü topluma, ataerkil sisteme, burjuva devlete yöneltmeliyiz.

3. Saldırıları karşısında, kadınların bireysel savunmasını öne çıkarmak; kadınların örgütlü ve genel düzeydeki mücadelesini arka plana itmektir. Kadın hareketi, ataerkil sistemin genel saldırısına ve baskısına karşı örgütlü ve genel bir mücadele biçimini almıştır. Ve ancak bugünkü düzeyini aşarak ve daha ileri giderek hedefine varabilir.

4. Kadınların, tüm ezilen ve sömürülenlerin, dayanacakları araçlar olmadan baskı toplumunu ortadan kaldıramayız. Kadın İsyani Komiteleri, kadınların özgürleşme kavgasında dayanacakları bir araçtır. Kadınlar fabrikalarda, tüm işyerlerinde, köylerde, okullarda, mahallelerde, sendikalarda, yığın örgütlerinde, yaşamın her alanında Kadın İsyani Komiteleri'nde örgütlenmelidir.

5. Kadın İsyani Komiteleri şu iki yönlü görevleri önüne koyacaktır: Birincisi; kadınlara karşı şiddete, katliamlara, saldırılara karşı, kadınların örgütlü kavgasını yürütmek; bunun yanında kadınların günlük yaşamda karşılaşılan sorunların çözümünü için mücadele vermek. İkincisi; kadınları örgütlü biçimde devrim kavgasına katmak; enternasyonal mücadele görevlerini yerine getirmek.

6. Kadınların kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşundan ayrı olarak gerçekleşmeyecektir. İşçi sınıfının kurtuluşu, kadınların özgürleşmesi, sosyalizmle gerçekleşecektir.

Kadının Ev İçi Emeğinin Görünür Kılınması

III. Dünya Kadın Konferansında düzenlenen atölyelerden biri olan “Kadının Ev İçi Emeğinin Görünür Kılınması, 8 Mart ve Kadın Grevi” atölyesini Emekçi Kadınlar, Sosyalist Kadın Meclisleri ve Sosyalist Kadınlar Birliği olarak düzenledik.

Atölyede kapitalist sistemde kadının ev içi emeğinin görünür kılınması çabası tartışıldı.

Gerçekleştirdiğimiz atölyede, ev içi emeğin görünür hale gelmesi, toplumsallaştırılması konusunda ortaklaştık ancak ev içi emeğin ücretlendirilmesi ve ücretinin devlet tarafından karşılanması konusunda ise farklı görüşler dile getirildi.

EKA adına yapılan sunumda paylaşılan görüşleri sizlerle paylaşıyoruz:

Burjuvazi kadını iş gücü pazarına büyük sanayinin duyduğu yoğun ve ucuz işgücü talebini hızla karşılamak ve rekabeti artırmak için çaktı; yani kadını özgür kılmak için değil onu erkekten daha fazla sömürmek için toplumsal üretime

çekmiştir. Bu nedenle de burjuvazi kadını toplumsal üretim sürecine çekerken kadının aile ve toplum içindeki ikincil konumunu korumaya özen göstermiştir.

Kadınlar günümüzde ekonomik, sosyal ve hukuki gelişmeler dahilinde istihdam ve iş gücünde önceki yıllara kıyasla daha çok yer alsalar da bu oran maalesef erkek istihdamı ve işgücü ile aynı seviyelerde değildir.

Türkiye ve Kürdistan’da çalışan kadının durumu sektörel olarak incelendiğinde kadınların yoğun olarak tarım sektöründe istihdam edildiği, tarım işçisi olarak çalışanların %80’inden fazlasının ise ücretsiz aile işçisi konumunda bulunduğu görürüz.

Erkekler aileyi geçindirme amaçlı çalışma hayatında yer alırken kadınların iş hayatına girmeleri aile bütçesine katkı olarak görülmektedir, bu da kadın ve erkek arasında aynı işi yapsa bile ücret farklarına neden olmaktadır.

“Söz konusu işler ev içinde ücretsiz olarak sunulduğunda iktisadi faaliyet sayılmamakta, emek piyasalarında bir ücret karşılığında sunulduğunda ise iktisadi faaliyet sayılmaktadır.”

TÜİK'in 2020 yılı araştırmasına göre; kadınların istihdam oranı erkeklerin yarısından daha azdır.

Yükseköğretim mezunu kadınların iş gücüne katılım oranı %65,6,

Kadınların istihdamda yarı zamanlı çalışma oranı %19,5

Hanesinde 3 yaşın altında çocuğu olan 25-49 yaş grubundaki kadın istihdam oranı %25,2 iken erkeklerin istihdam oranının ise %85,5 tir.

Bu oranlara baktığımızda çocuk bakımının kadınlar üzerine bırakıldığını, kadınların çocuk bakmak ve ev işlerini yapabilmek için yarı zamanlı işleri tercih ettiğini görüyoruz. Ayrıca tarımsal alandaki çözülme ve iş gücünün kente göçü, tarımda ücretsiz aile işçisi sayılan kadınları, “ev hanımı” konumuna getirmiş ve çalışma hayatına katılabilenleri ise vasıfsız iş gücüne ihtiyaç olan kayıt dışı hizmet alanlarında toplamıştır.

Türkiye’de çalışabilir durumda bulunan her üç kadından ikisi istihdama katılmazken bunun nedeni olarak kadına “görev” olarak yüklenen ücretsiz bakım emeği gösteriliyor.

Erkekler daha çok çırak/stajyer, eğitim ve öğretim nedeniyle işlerini bırakırken; genç kadınların yüzde 71’i ev işleri, çocuk, hasta ve yaşlı bakımı nedeniyle iş yaşamından çıkarken, ev işlerini genellikle

kadınlar üstleniyor. Kadınlar en fazla %94,4 ile çocuk bakımı, %85,6 ile çamaşır ve bulaşık yıkama (makineyle bile olsa), %85,4 ile yemek yapma ve evin günlük toplanması ve temizlenmesi işlerini üstleniyor.

Kadınlar açısından en tuzağa düşürücü, aynı zamanda kapitalist devlete en çok yarar sağlayan maddi ilişki, çocuk ve yaşlı bakımı işidir. Kadın doğası ile sıklıkla bağdaştırılan ev işleri ve bakım hizmetleri her ne kadar basit işler gibi algılansa da esasen geniş bir yelpazede çeşitlenir. Söz konusu işler ev içinde ücretsiz olarak sunulduğunda iktisadi faaliyet sayılmamakta, emek piyasalarında bir ücret karşılığında sunulduğunda ise iktisadi faaliyet sayılmaktadır.

Marx, yeniden-üretim üretim süreciyle birlikte düşünülmesi gerektiğini ve yeniden üretimin toplumun gelişiminde, üretime eşdeğer maddi bir unsur olduğunu söyler.

Engels ise; yeniden üretimin tahlilini şöyle yapar: “Materyalist anlayışa göre, tarihteki egemen etken, sonunda, maddi yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. Ama bu üretim ikili bir özlüğe sahiptir. Biryandan yaşam araçlarının, beslen-

“Kapitalist piyasada emeğin ancak satılabilen bir ölçüt sağladığında değer kazanması kadının ev içi emeğinin görünmez kılınıp değersizleştirerek kadının emek piyasasına katılmasına engel oluşturur. Dolayısı ile piyasada kadının ücretli emeği de değersizleşir ve ucuzlar.”

meye, giyinmeye, barınmaya yarayan nesnelerin, ve bunların gerektirdiği aletlerin üretimi; öbür yandan bizzat insanların üretimi, türün üremesi. Belli bir tarihsel dönem ve belli bir ülkedeki insanların içinde yaşadıkları toplumsal kurumlar, bu iki türlü üretim tarafından, bir yandan çalışmanın, öbür yandan da ailenin erişmiş bulunduğu gelişme aşaması tarafından belirlenir.” (F. Engels, Ailenin Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni, Sol Yayınları, sy.12)

Kapitalizmde meta üretimi, kadınların ev içi emekte harcadığı emeği görünmez kılar. Kapitalist piyasada emeğin ancak satılabilen bir ölçüt sağladığında değer kazanması kadının ev içi emeğinin görünmez kılınp değersizleştirerek kadının emek piyasasına katılmasına engel oluşturur. Dolayısı ile piyasada kadının ücretli emeği de değersizleşir ve ucuzlar.

Kadınlar, covid-19 döneminde de iş gücünden ve istihdamdan daha fazla çekilmiştir. Covid-19 bakım emeğine (hasta bakımı, çocuk bakımı, yaşlı bakımı, ev hijyeni gibi) olan ihtiyacı artırdığı için kadınları

iş gücünden ve istihdamdan çekilmeye zorlamış ve işgücü piyasasında cinsiyet eşitsizliği artmıştır.

Pandeminin “sosyal izolasyon” fiziksel izolasyon süreci kadının ev içindeki işlerini çeşitlendirmiş ve bu roller arasındaki geçiş süreci oldukça kısalmış, hatta iç içe geçmiştir. Bunları eğitime ara verilmesi ile birlikte çocukların uzaktan eğitime geçmeleri, bakım hizmetleri, alışveriş, hijyen, dışarıdan hazır gıda alınmadığı için ev yemeği hazırlamanın mecburiyet haline gelmiş olması, ücretsiz ev içi emek süreci ile evde çalışmanın iç içe geçmesi, artan iş yükü ve stres düzeyi olarak sıralayabiliriz.

SONUÇ YERİNE

Kadınların kurtuluşlarını gerçekleştirmeleri onların evin dışına çıkarak başlayacakları bir mücadele ile olacaktır.

Ev işleri ve bakım yükünün kadının omuzlarından alınarak toplum-sallaşması, kadınları eve hapseden ve monotonlaştıran tüm yüklerden kurtulması, domestik alanın izole edici faaliyetlerinden sıyrılarak top-

lumsal yaşama katılmasını sağlar.

Toplumsallaştırmak; ev ve bakım işlerinin ortak çamaşırhaneler, bakım evleri, kreşler, mutfaklar aracılığı ile özel alanı dönüştürmekle olacaktır.

Bu işlerin kapitalist toplumda kadın işi olması, toplumsal koşulların sonucudur. Kadınlar, kapitalist devlete en az maliyetli çocuk ve yaşlı bakımı hizmeti sağlayarak yararlı işlev görmüş olur. Bu nedenle ev işleri ve bakım yükünün devlet tarafından sağlanması ve toplumsallaştırılması kapitalizm altında tam anlamıyla mümkün değildir.

Bu koşullar değişmedikçe, sistem içi bütün kazanımlar kadınları ileriye götürse dahi tam ve gerçek kurtuluşu sağlamaz.

Bu faaliyetlerin, kadınların ezilmesine sebep olmaktan çıkarılıp insani bir faaliyet haline gelmesi sömürülen milyonların ücretli ve ücret-

retsiz emek piyasasından kopuşu ile olacaktır. Bu kopuş, daha fazla kar mantığı ile işleyen kapitalist sistemin bütün mekanizmaları ile çatışır. Bu nedenle kadının kurtuluşu, erkek egemen kapitalist sistemin yıkılması ön koşulu ile olacaktır.

Sömürü ve tahakküm ilişkilerine son verildiği bir toplumda, yeniden üretim faaliyetleri kadınların görevi görülmeyecek ve ev içi emek toplumsallaşacaktır.

Sosyalist toplum, kendisini bir cinsi ezerek var etmeyecektir. İşte ancak bu toplum, kadını eve hapsederek çürüten tüm koşulları silerek kadın özgürleşmesini inşa edecektir. Bulduğumuz her yerde hiçbir günlük mücadeleyi küçümsemeyen; ancak kadınları günlük mücadelenin dar sınırlarından çıkararak ve sosyalizm mücadelesinde birleştirerek bu sistemi değiştirebiliriz.

Genç Kadınlar III. Dünya Kadın Konferansında, Tunus'ta!

Bu yıl üçüncüsü gerçekleşen Dünya Kadın Konferansı Nepal'dan sonra Tunus'ta düzenlendi. 40 ülkeden 450'den fazla kişinin katıldığı konferans bir hafta sürdü. Birçok kadının yer aldığı konferansa Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler de katıldık.

Konferansın açılışı Tunus Devrim Meydanı'ndan başlayan yürüyüş ile yapıldı. Sonraki iki gün boyunca 30 farklı konuda atölyeler gerçekleşti. Savaşların kadınlara etkisi, işçi kadınlar, göçmenler, kadına yönelik şiddet biçimleri, gericilik ve kadın düşmanlığı, anti emperyalist kadın hareketinin inşası, feminizm kısılcacında oportünizm, genç kadınlar gibi konularda atölyeler düzenlendi. Peru'dan Kongo'ya, Filistin'den Rojava'ya ve daha birçok ülkeden atölyeye katılan kadınlar buldukları bölgelerdeki kadınların deneyimlerini aktardılar. Çözüm yolları ve talepler üzerine tartışmalar gerçekleşti.

Atölyelerden sonraki iki gün ise Genel Kurul gerçekleşti. Bütün kitaların raporları aktarıldı, eksiklikler

dile getirildi, yeni öneriler sunuldu ve oylandı. Son gün ise atölye sonuçlarının aktarıldığı ve sunulan önerilerin oylandığı kapanış oturumu gerçekleşti. Konferans boyunca her gün kültürel etkinlikler düzenlendi. Asya, Avrupa, Afrika, Amerika, Orta Doğu bölgelerinin kültürel müzikleri, dansları, tiyatroları sergilendi.

Konferansa aktif katılan genç kadınlar için de genel kurulda gündem oluşturuldu. Yine birçok ülkeden katılım sağlayan genç kadınlar ülkelerinde karşı karşıya kaldıkları problemleri anlattılar. Bizim de katıldığımız oturumda öne çıkan aktarımlar şu şekilde oldu:

İsviçre'de kadın cinayetleri işleniyor ve katiller devlet eliyle tahliye ediliyor. Göçmen kadınlar ırkçılıkla karşı karşıya kalıyor.

Botsvana'da ekonomi çok kötü durumda ve insanlar ekonomik ve psikolojik sorunlar yaşıyor. Genç yaşta kadınlar kendinden yaşça çok büyük erkeklerle evlendiriliyorlar ve istemedikleri halde çocuk yaşta hamile kalıyorlar. Botsvanalı genç

“ABD’li genç kadınlar, burjuva feminizmin kadın mücadelesini ilerletmeyeceğini söyledi. Enternasyonal ve anti-emperyalist bir mücadele hattı olması gerektiğini belirttiler.”

kadınlar, yaşadıkları bu sorunların mücadele etmeden çözülemeyeceğini, genç kadınların örgütlenmesi ve mücadele etmesi gerektiğini söylediler.

ABD’de ise toplum- aile baskısı ve ekonomik kriz sebebiyle genç kadınların yaşam koşullarının kötülüğünden söz edildi. Özellikle üniversite okumaya giden genç kadınların, hem okuyup hem de çalışmak zorunda kalması ve öğrencilerin barınma sorunu yaşadığından söz edildi. ABD’li genç kadınlar, burjuva feminizmin kadın mücadelesini ilerletmeyeceğini söyledi. Enternasyonal ve anti-emperyalist bir mücadele hattı olması gerektiğini belirttiler.

Almanya’da korona ve pandemi sürecinin genç kadınların problemlerini artırdığından söz edilerek, genç kadınların çalıştıkları işyerlerinde düşük ücretlerle ve kötü koşullarda çalıştıkları ortaya kondu. Almanya’dan katılan genç kadınlar devrim ve sosyalizmin problemlerimizin çözümü için gerekli olduğunu ve kendiliğindencilığe kapılmamak gerektiğini söyleyerek, örgütlenmek gerektiğine vurgu yaptılar.

Kamerun’da kız çocuklarının okula gidemediği, küçük yaşta evlendirildikleri vurgulandı. Tecavüzlerin çok yoğun yaşandığı, hala pazarlarda kadınların satıldığı aktarıldı. Kamerunlu genç kadınlar yaşadıkları sorunlar için kadın ve erkeklerin beraber mücadele ettiklerini belirtti-

ler.

Hollanda’da ülkenin ve toplumun zenginliğine rağmen, genç kadınların, üniversiteye gittiklerinde barınma sorunu ile karşı karşıya kalmaları söz konusu. Zengin çocukları çok daha iyi eğitim alırken yoksul mahallelerde yaşayanlar ise eğitim ve sağlık konusunda çok daha az imkana sahip.

Afganistanlı genç kadınlar ise Taliban’ın terörist bir örgüt olduğunu ve ABD’nin Afgan kadınlarının yaşamlarını Taliban’a teslim ettiğini söylediler. Afgan genç kadınlar, okula gidemiyorlar, hiçbir protesto yapamıyorlar. Ancak Afganistan’daki zor koşullara rağmen gizli bir biçimde kadın mücadelesi için faaliyette bulduklarını söylediler.

Batı Sahralı genç kadınlar, sömürgeciliğin olduğu Batı Sahra’da kadınların yoğun şiddet gördüğünü, taciz ve tecavüzün yaygın olduğunu söylediler.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizde söz alarak Türkiye ve Kürdistan’da yaşayan genç kadınların yaşadıkları sorunlara değindik. Hem

“...genç kadınlar dünyanın dört bir yanında tacizle, tecavüzle, şiddetle karşı karşıya kalıyor, ucuz işgücü olarak görülüyor, toplum ve aile tarafından baskı görüyor. Ve yine dünyanın dört bir yanında genç kadınlar yaşamları ve özgürlükleri için mücadele etmekten vazgeçmiyor.”

okuyup hem çalıştığımızı, barınma sorunu yaşadığımızı, işsizlikle ve geleceksizlik ile karşı karşıya olduğumuzu ve gerçek özgürlüğümüzü komünist bir toplumda erişeceğimizi söyledik.

Farklı ülkelerden gelen dillerini, kültürlerini bilmediğimiz ama kadınların yaşadığı sorunlara kapitalizme karşı mücadele etmek gerektiğinde ortaklaştığımız kadınlarla buluşmak büyük bir motivasyon kaynağıydı. Bununla birlikte genç kadınların yaşadıkları sorunların evrensel olduğunu ve emperyalist-kapitalist sistemin var olduğu her yerde emek ve beden sömürsünün çeşitli biçimlerde yaşandığını yeniden görmüş olduk.

Biliyoruz ki, genç kadınlar dünyanın dört bir yanında tacizle, tecavüzle, şiddetle karşı karşıya kalıyor, ucuz işgücü olarak görülüyor, toplum ve aile tarafından baskı görüyor. Ve yine dünyanın dört bir yanında genç kadınlar yaşamları ve özgürlükleri için mücadele etmekten vazgeçmiyor. Aksine 8 Mart'larda, 25 Kasım'larda ve diğer eylemlerde sokaklara dökülüyor, alanları dolduruyorlar. Sadece kadınların

sorunlarıyla ilgili olan eylemlerde değil, toplumsal ayaklanmalarda, devrimlerde de en önde yer alıyorlar. Ancak genç kadınların örgütlülüğünün ve dayanışmasının uluslararası çapta ortaklaştırılması gerekiyor. Dünya Kadın Konferansı bunu için önemli bir adım oluşturuyor. Bu açıdan Dünya Kadın Konferansı'nın oluşturduğu alt birimler uluslararası kadın mücadelesini örgütlemek, koordinasyonu ve ülkeler arası iletişimi güçlendirmek açısından önemli araçlar konumunda.

Genç kadınların enternasyonal birliği için ve mücadelenin büyütülmesi için ortak bir hat oluşturmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmenin aciliyeti ve zorunluluğu tartışma götürmez. Her türlü yok sayılmaya, beden ve emek sömürsüne, hayatın dışına itilmeye karşı ayağa kalkan genç kadınlar, işçi kadınlar gelecek bizizdir! Şimdi her yerde kadının gerçek kurtuluş ve özgürlüğünü getirecek olan toplumsal devrim mücadelesine en etkin şekilde katılma ve onu büyütme zamanıdır!

III. Dünya Kadın Konferansı Zindanlardan Selamlandı!

*Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevinde tutsak bulunan
Zühal Sürücü'nün Tunus'ta gerçekleşen
III. Dünya Kadın Konferansını selamladığı mektubu:*

“Merhaba, başta Tunus’un devrimci kadınları olmak üzere anti-kapitalist, anti-faşist mücadele yürüten ve bugün burada temsil edilen dünya emekçi kadınlarını, devrimci kadınlarını coşkuyla selamlıyorum.

Ben Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarında büyümüş, cinsel, ulusal, her türlü sömürüye karşı kapitalist sınıf ile mücadele ederken 16 yaşında zindanlarla tanışmış devrimci bir kadımdır. Şimdi yaşımda; 42. Bu mücadele içinde on dört yıl zindanlarda yürütülen büyük bir kavganın içinde geçti. 96 Ölüm Orucu, 19 Aralık 2000’de dört gün süren zindan savaşlarında cezaevindeydim.

Ben ve burada bulunan tüm devrimci kadın tutsaklar umut içindeyiz; Çünkü; umut devrimci bir

duygudur ve mücadeleden, sosyalizmden beslenir.

Biz bu günün emperyalist-kapitalist dünyasının yıkılmakta olan her şeyi ile çürümüş, yok edilmesi gereken bir sistem olduğunu biliyoruz. Bundan emin olduğumuz kadar, bu kavganın sonunun sosyalizmin dünya egemenliği olduğundan da eminiz.

Burada bulunan tüm devrimci kadın tutsaklar olarak kendimizi güçlü görüyoruz. Çünkü; bugün dünyanın her köşesinde devrim ile karşı devrim arasında şiddetli bir sınıf mücadelesi sürüyor. Sürekli bir ayaklanma halinde olan devrimci halklar, sosyalizmin zaferi için dünya çapında büyük bir kavga veriyorlar. Bu kavganın sonu, sosyalizmin

dünya egemenliği olacaktır.

Burada bulunan tüm devrimci kadın tutsaklar olarak dünya emekçi kadınları, devrimci kadınları ile dayanışma halindeyiz. Çünkü; bugün dünden çok daha fazla dünya çapında, emperyalist-kapitalist sisteme karşı ortak bir mücadele yürütüyoruz. Her bir parçanın yazgısı, diğer parçaların yazgısıyla somut bir bağ içinde. Tüm zincirlerimizden kurtulmak için mücadele birliği içinde devrimci dayanışma içinde olmak gerektiğinin bilincindeyiz. Emperyalist-kapitalist sistemi yıkacak güç dünya işçi ve emekçi halklarının kendinde ve onların enternasyonal dayanışmasındadır.

Biz devrimci kadınlar olarak bu kavga da dün vardık bugün varız ve sömürücülerin hepsini alt edene kadar da var olacağız!"

Zühal Sürücü

“Tüm zincirlerimizden kurtulmak için mücadele birliği içinde devrimci dayanışma içinde olmak gerektiğinin bilincindeyiz.”

III. Dünya Kadın Konferansı Sonuç Bildirgesi Tunus'un Çözümü

BİZ KADINIZ, BİZ GÜÇLÜYÜZ!

Nihayet! 3. Dünya Tabandan Kadınlar Konferansı 3-9 Eylül 2022 tarihleri arasında Tunus'ta dayanışma içinde, bilgiye aç, tartışmaya hevesli, özgüvenli ve zaferden emin bir şekilde gerçekleşti. Medyanın büyük ilgisini çeken militan bir gösteri, görkemli bir açılış töreni, 31 atölye çalışması, zengin içerikli bir genel kurul, ilham verici kültürel akşamlar ve ortak bir kapanış genel kurulu ile "Biz kadınız, biz güçlüyüz" sloganı altında zihinlere ve duygulara ilham verdi. 42 ülkeden 93 delege ve 450 katılımcının yer aldığı konferans, kadın komitesinin sıcak ev sahibi Latifah Tamallah'ın yanı sıra kadın ve insan hakları örgütleri, sendikalar, kırsal kesim kadınları, dünya kadınları koordinatörleri ve dünyanın dört bir yanındaki sayısız aktivistten oluşan yaklaşık 10 ku-

ruluşun yer aldığı Tunus hazırlık komitesi tarafından yorulmak bilmeyen bir çalışmayla gerçekleştirildi. Tüm bunlar, egemen sistemlerin ancak krizler içinde var olabildiği bir dünyanın rüzgarında gerçekleşiyor: ekonomik krizler, siyasi krizler, çevresel krizler, gıda krizleri, burjuva mülteci politikasının krizi, sağlık krizleri, borç krizleri... Dünyanın pek çok bölgesi son on yıllarda savaşlarla sarsıldı. Ukrayna'daki savaş, yeni bir nitelik olarak, her iki taraf için de haksız olan savaşın neden olduğu bir nükleer felaket olan üçüncü bir dünya savaşı tehlikesini barındırıyor. Bir felakete dönüşen ve varlığımızı yok eden küresel bir çevre krizine tanık oluyoruz.

Her ikisi de acımasızca şunu gösteriyor: emperyalizm savaşa yol açıyor ve yaşam temellerimizi yok ediyor. ABD başlıca savaş kışkırtıcısı olmaya devam ediyor. NATO ve tüm emperyalist güçler rekabetçi mü-

“Tüm dünyada kadınlar çevre suçlarına karşı mücadele ediyor. Toprak Anamızı kurtarmak isteyen tüm güçlerle birlikte çalışıyoruz.”

cadelelerinde cesetlerin üzerinden geçiyorlar. Burjuva manipülasyonu Ukrayna savaşını dikkatleri diğer odak noktalarından uzaklaştırmak, başka yöne çekmek için kullanıyor.

Öte yandan biz bağlantıyı görüyoruz: Siyonist İsrail'in uluslararası hukuku hiçe sayarak Filistin'i işgal etmesi. Türkiye'nin Rojava'ya karşı acımasız saldırganlığı ve 10 yıllık “kadın devrimi”. Afganistan'da dinci fanatiklerin, cihatçıların, Taliban'ın kitlelere karşı uyguladığı terör. Batı Sahra halkının kendi kaderini tayin hakkının ayaklar altına alınması. Afrika'nın özellikle neo-kolonyal sömürüsü.

Tüm bunlar dünya kadınları için ölçülemez acı, aşağılanma ve ıstırap anlamına gelmektedir: Kadın cinayetleri, cinsel şiddet, sünnet, çocuk yaşta evlilikler, ganimet olarak kesilen meme uçları, canlı canlı kesilen hamile kadınların karınları, kırbaçlamalar, sahillere vuran mülteci ailelerin ölü bebekleri, maçoluk, cinsiyetçilik, çocuklar da dahil olmak üzere fuhuşa zorlama, LGBT+'lara yönelik baskı ve cinayetleri duyuyoruz. Kürtaj reddedildiği için ölen kadınlar, emredilen, hedeflenen ve ödüllendirilen bir savaş silahı olarak kitlesel tecavüz, düşük ücretler, erkeklerle karşılaştırıldığında sürekli bariz ücret farklılıkları, kitlesel işsizlik, yaşlılıkta yoksulluk, korkunç enflasyon, kuraklık ve seller, kadın

direnişçilere ve devrimci kadınlara karşı hapis, terör ve işkence. Bir kadın köylünün, yaşam alanı olan Toprak Ana'nın yok edilmesine karşı nasıl yaşadığını ve protesto ettiğini duyduk. Tüm bunlar sadece sözde “dünyanın geri kalmış bölgelerinde” değil, aynı zamanda sözde “zengin, gelişmiş ülkelerin” ortasında - tam da emperyalist yönetim altında! Bunlar, şiddetin en büyük ataerki faileri olan feodal, kapitalist ve emperyalist ülkelerin devlet ve aile sistemi tarafından kadın kitlelerine yönelik ikili ve üçlü sömürü ve baskının, cinselleştirilmiş şiddetin tüm iğrenç yüzleridir. Bu nedenle tüm emperyalistlerin ülkelerimizden çekilmesini talep ediyoruz. NATO - ülkelerimizden defolun.

Tüm dünyada kadınlar çevre suçlarına karşı mücadele ediyor. Toprak Anamızı kurtarmak isteyen tüm güçlerle birlikte çalışıyoruz.

Kadın işçiler ve köylüler, yerli kadınlar, çevreciler, insan hakları aktivistleri ve dünyanın genç kadınları tüm bunlara cesurca karşı çıkıyorlar: bireyler olarak, inisiyatifler, hareketler, kadın örgütleri, sendikalar, partiler olarak, suçları cesurca ifşa ederek ve belgeleyerek, kendi hayatlarını riske atarak açtıkları davalarla, grevlerle, yeraltı okulları örgütleyerek, ayaklanmalara varan kitle hareketleriyle. Kitlelerin artık eski tarzda yaşamak istemediği

“Çünkü bugün tüm insanlar iş, ekmek, sağlık ve eğitim sahibi olabilir! Bu ancak kapitalizm, emperyalizm ve ataerkillik olmadan mümkündür.”

*“Emperyalizme
üstün gelen, netliği,
devrimci perspektifleri
ve dünya çapındaki
bağlantılarıyla
aşılabilir olan güç,
ancak uluslararası işçi
sınıfıyla birlikte ortaya
çıkacaktır.”*

ve yöneticilerin de artık eski tarzda yönetemediği devrimci durumlar giderek daha sık ortaya çıkmaktadır. Çünkü bugün tüm insanlar iş, ek-mek, sağlık ve eğitim sahibi olabilir! Bu ancak kapitalizm, emperyalizm ve ataerkillik olmadan mümkündür.

Ancak kendimizi kandırmayalım: her şeye hazırlıklı, kararlı, demir atmış, bilinçli insanlar kitle hareketlerinde, kitle örgütlerinde ve partilerde örgütlenmez ve tam bir güven içinde birlikte çalışmazlarsa hiçbir ayaklanma, hiçbir devrim sürdürülebilir olamaz. Emperyalizme üstün gelen, netliği, devrimci perspektifleri ve dünya çapındaki bağlantılarıyla aşılabilir olan güç, ancak uluslararası işçi sınıfıyla birlikte ortaya çıkacaktır. Tüm sert direnişlere karşı, kadınların ve tüm insanlığın kurtuluşunun yeni toplumu zafere ulaşacaktır.

Bunun için ön savaşlar insanların zihinlerinde ve kalplerinde verilmektedir. Egemenlerin yıkıcı, moral bozucu ve bölücü fikirleri güçlerini kaybetmelidir: faşizm, maçoluk, cinsiyetçilik, sömürgecilik, ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm, oportünizm, anti-komünizm, post-modernizm, Siyonizm, siyasi olarak istismar edilen dinler ve ilgili düşünce ve davranış biçimleri.

Dünya kadınları hareketi olarak kararlı bir katkıda bulunuyoruz. Her birimiz 2027'deki 4. Dünya

Kadın Konferansına kadar iddialı programımızın sorumluluğunu üstleniyoruz: Dinden devrime en geniş kadın kitle hareketi için günlük farkındalık yaratma ve örgütlenme çalışması. Dünya Kadın Konferansı'nın çağrılarıyla 8 Mart, 1 Mayıs ve 25 Kasım'da dünya çapında güçlü mücadele günleri ve Dünya Barış Günü için harekete geçiyoruz. Bu mücadele günlerinde dünya kadınları olarak dünya çapındaki krizlere ve savaşlara karşı birlikte mücadele etmek istiyoruz. 8 Mart bir bayrama dönüşmelidir. Zamanı geldiğinde ise kadın grevi!

Her kıtada iki kıtasal konferans. 2024/25'te ikinci teorik seminer: “Kadın devrimi - sosyal-ekolojik dönüşüm - sosyalist devrim: emperyalizmi nasıl yeneriz?” Dünya kadınları koordinatörlerini güçlendiriyoruz, gelecekte her kıtada dört koordinatör seçiyoruz ve genç dünya kadınlarını bağlayıcı bir şekilde dahil ediyoruz. Her koordinatörün ikisi kıta koordinasyonuna, ikisi de dünya koordinasyonuna odaklanıyor. Örgütlere, partilere ve hareketlere acil bir çağrıda bulunuyoruz: Onlara daha fazla kaynak ve destek verin! Nesillerin değişimini teşvik edin. Kıtasal genç kadın komiteleri kuralım. Her ülkeden bir genç kadın komitede yer alsın. Daimi bir organizasyon komitesi oluşturalım ki dağımlıklı kendimizi asla yıpratmayalım.

Sizi içtenlikle davet ediyoruz: Anti-emperyalist ve anti-faşist birleşik cephede ya da yeni devrimci birleşimlerde dünya kadınları platformuna katılın. Örgütlerimizde ve hareketlerimizde hepimiz eğitimi, özgüveni ve kadınların ve kız çocuklarının liderlik görevlerini üstlenmelerini teşvik ediyoruz. Tüm ittifak ortaklarımıza ulaşıyor ve onlarla el ele veriyoruz.

Dünyanın kadınları ve kızları zamanımız geldi!

Tunus'a Yolculuk... Bir Tunus Serüveni!

Tatlı, telaşlı bir çalışmayla günler öncesinden hazırlıklara başladık; III.Dünya Kadın Konferansına gitmek için. Gideceğimiz yer bir Afrika ülkesi olan Tunus idi.

Gidecekler için öncelikli olarak İngilizce bilenleri tercih ettik. Daha sonra da kadın sorunuyla hem pratik, hem de politik olarak ilgili olanları ve bu alanda çalışma yürütenleri. Tabii bir de bütçesini oluşturabilen herkes...

Yolculuk bizim için pahalı olduğundan sanki bu işin gerçekliği yokmuş gibi geldi ilk zamanlar pek çoğumuza!... Hele bir de konferans tarihi yaklaştıkça uçak biletlerinin fiyatları iyice yükselmeye başlayınca...

Yine de son ana kadar elimizden gelen çabayı gösterdik. Özellikle

birebir görüşmeler yapıp dünya kadın konferansına emekçi kadınlar olarak katılacağımızı herkese anlatmaya çalıştık. Ve anlattığımız herkesten bu konuda destekte bulunmalarını istedik.

Konferans bütçesi oluşturmak için çalışmaya başladığımızda neredeyse sıfır bütçeyle başladık bu işe. İlk etapta borçlanarak üç kişinin biletini aldık. Her ne olursa olsun bu üç kişi, III.Dünya Kadın Konferansına mutlaka katılacaktı. Amacımız daha fazla kadını taşımaktı Tunus'a. Bunun için de büyük bir çaba harcadık. Kollektif emekle belli bir bütçe oluşturabildik. Konferansa katılabilmemiz için bize destek olan, emek ve çabalarını bizden esirgemenen herkese teşekkür etmek istiyorum. III.Dünya Kadın Konferansına

“Dünyanın öbür ucundaki kadınlar bizimle aynı şeyleri mi yaşıyor, neler hissediyor; görmek, dokunmak, duymak...”

bu kadar güçlü katılabilmemiz hepimizin çabasıyla mümkün oldu.

Bu hepimizin başarısıdır.

Hepimizin emeğine sağlık...

Konferans zamanı yaklaştıkça bazı belirsizlikler de ortaya çıktı. Örneğin konferansın yapılacağı kültür merkezi başka bir etkinlik nedeniyle konferansa kapılarını kapattı. Konferans sitesinden başka bir yer aradığını duyurdu. Bu bende konferansın yapılmasına dair çeşitli kaygılar yarattı. Acaba yer bulunabilececek miydi? Yoksa başka bir sorun mu vardı, gibi endişeler. Konferansın yapılacağı 3-9 Eylül 2022 tarihine bir hafta gibi kısa süre kala konferansın yapılacağı yeni yer belli oldu. Kalanlarımızın biletleri de son bir hafta içinde alındı, tabii fiyatlar iyice yükseldi bu arada.

Tüm bu koşturmacanın arasında bir taraftan da III. Dünya Kadın Konferansına sunacağımız atölye metinleri üzerinde çalışmalara başladık. Bir an önce sunum metinlerini hazırlayıp bunları İngilizce 'ye çevirmemiz gerekiyordu. Metinler hazırlanıp son kontroller bittikten sonra İngilizce çevirileri yapıldı.

Bir de İngilizce ve Arapça olarak EKA'yı anlatan bir broşür hazırladık, konferansta dağıtılmak üzere. Ve “Özgürlüğümüz Elleri-mizde” Arapça, İngilizce, Almanca, İspanyolca yazılı pankartımız da hazırdu konferans yürüyüşünde kullanacağımız... Tabii bir de bayrakla-

rımız... El yapımı Türkçe “Dünyaya Başkaldırıyoruz” pankartımız... Artık tüm materyallerimiz hazırdu... Bu yolculuk telaşında götürmeyi unuttuklarımız da oldu. Roza'nın, Clara'nın resimleri gibi.

Konferans zamanı yaklaştıkça Tunus üzerine google araştırmaları yapmaya başladık. Öncelikle konferansın yapılacağı yeri öğrenmeye, etrafında neler olduğunu, toplu ulaşımın nasıl olduğunu, nerede kalınabileceği, Tunus'ta ne yenilebileceği, içilebileceği vs. gibi sorulara cevap aradık.

Türkiye'den Tunus'a gitmek vize gerektirmiyordu ama pasaport gerektiriyordu ve ben de pasaport için bir, bir buçuk ay öncesinden başvurduğum. Ama son ana kadar pasaportum gelmedi. Pasaportun basılması o kadar uzun sürdü ki konferanstan bir gün önce geldi. O kadar çok beklemiştim ki en sonunda artık pasaport vaktinde gelececek ve ben de gidemeyeceğim duygusuna kapılmıştım. III. Dünya Kadın Konferansına gitmeyi çok istiyordum. Yıllarca kadın çalışması yapmış biri olarak dünya kadınlarının kadın sorununa bakışını, sorununun çözümüne yaklaşımlarını ve bu konuya dair ne düşündüklerini merak ediyordum.

Tunus'a dünyanın birçok yerinden gelecek olan kadınları bir arada görmeyi çok istiyordum. Onların duygularını, düşüncelerini merak ediyor, neler yaşadıklarını öğrenmek istiyordum. Dünyanın öbür ucundaki kadınlar bizimle aynı şeyleri mi yaşıyor, neler hissediyor; görmek, dokunmak, duymak... Tabii bir taraftan da Afrika ülkesi olan Tunus'u merak ediyordum.

Tunus'la ilgili ufak ufak internet araştırmaları da yapmaya başlamıştım. Akdeniz'e kıyısı olan bir Kuzey Afrika ülkesi Tunus. 20 Mart

1956'da Fransa'dan bağımsızlığını ilan edene kadar eski bir Fransız sömürgesi idi. Bundan dolayı orada yaygın olarak kullanılan dil Arapça'nın dışında Fransızca'ydı.

Biz daha çok Ocak 2011 yılında açlık, yoksulluk, işsizliğe karşı gerçekleştirdikleri Yasemin Devrimi'yle tanıyoruz Tunus'u. Arap Baharı'nın başlamasına da vesile olan bu açlık isyan ve ayaklanmaları sonucunda 23 yıllık liderlerini devirmişler ve ülkede görece demokratik bir ortam sağlanmıştı.

III. Dünya kadın Konferansı'nın Tunus'ta yapılacağını ve Tunus'a gitmek istediğimi söylediğimde etraftan, eşimden dostumdan kaygı dolu tepkiler aldım. Arap ülkesi olması dolayısıyla "Ya orada siz kısa giydiniz diye sorun yaşarsanız, başınız açık vs. gibi sebeplerle baskıya uğrarsanız ne olacak? Nasıl olacak?" gibi bir sürü kaygıları vardı eşimin, dostumun. Tabii ki şunu biliyordum, Tunus'ta bir Bahar Devrimi, Yasemin Devrimi yaşanmıştı

ve demokratikleşme sağlanmıştı. Kadınlar eskisi gibi yönetilmek istemediğini göstermişlerdi. Bunun demokratik bir ortam yarattığının da az buçuk farkındaydım.

Ben oradaki yaşamı; Tunuslu kadınların nasıl bir hayat sürdürdüğünü, yaşamda hangi zorluklarla karşılaştıklarını vs. merak ediyordum. Arap Baharı'ndan sonra Tunusluların yaşamında neler değiştiğini merak ediyordum. Bir taraftan da dünyanın pek çok ülkesinden gelen kadınları görmek, politik sorunlara, kadın sorunlarına yaklaşımlarını öğrenmek istiyordum ve onlarla nasıl bir birliktelik yakalayabileceğimizi anlamak istiyordum. Ama asıl olarak da Tunus'un yaşamını bir Afrika ülkesinin aynı zamanda Arapça konuşan Arap ülkesinin kadınlara davranışını kadınlarla olan ilişkilerini merak ediyordum.

Heyecanla, telaşla, merakla ve aynı zamanda dünya kadınlarıyla bir arada olmanın yaratacağı büyük bir coşku sevinçle bu sürece hazır-

landık, hazırlandım.

Son anda pasaportum geldi ve gelir gelmez ben de Tunus yolcusuydum. 2 saat 50 dakikalık uçak yolculuğundan sonra indim Tunus'a. Uçak yolculuğu sırasında biraz da olsa Türkçe bilen Tunuslu bir arkadaşla tanıştım. Onunla sohbet ettim. Sağ olsun Türkçeden başka dil konuşamayan bana indiğimizde pasaport kontrolünde ve diğer durumlarda çok yardımcı oldu. Havaalanında beni bir gün önce Tunus'a inen ve yabancı dil bilen yoldaşlarım karşıladı. Taksikle kalacağımız eve götürdüler. Hemen kahvaltımızı yapar yapmaz III. Dünya Kadın Konferansının ilk etkinliği (4 Eylül pazar) olan yürüyüş için toplanılan meydana gittik. İngilizce ve Türkçe "Emekçi Kadınlar" yazan bayrağımızı hemen dalgalandırmaya başladık. Dünyanın birçok yerinden gelen kadınların şenlikli, coşkulu ve büyük bir motivasyon dolu yürüyüşü Tunus'un her zaman eylemlerinin yapıldığı "Devrim Meydanı"nda başladı.

Dünyanın pek çok yerinden gelmiş kadınlar, kadın örgütleri kendi flamaları, dövizleri, pankartları ile ve III. Dünya Kadın Konfe-

ransının ortak pankartıyla yürüyüşe geçti. Yürüyüşte her dilden sloganlar atılıyordu. Biz de; en önde Emekçi Kadınlar (EKA) bayrağımızı dalgalandırdık; konferans pankartının hemen arkasında. Arka sırada da "Dünyaya Başkaldırıyoruz" ve "Özgürlüğümüz Ellerimizde" yazılı pankartlarımızı açtık. Bayraklarımızla, pankartlarımızla yürüyüş kortejinde yerimizi aldık. Ajitasyon ve sloganlarla yürüyüş başladı. Başından itibaren yürüdüğümüz her an; o kadar coşkulu, o kadar içten, samimiydi ki... Kadınların birbirlerini anlamasalar bile, aynı dili konuşmasalar bile, aynı şeyleri hissettikleri her hallerinden belli oluyordu. Büyük bir coşkuyla atılan sloganlarla da gösteriliyordu o birliktelik ve bütünlük. Yürüyüş boyunca İspanyolca, Arapça, İngilizce, Almanca, Fransızca, italyanca, Kürtçe ve pek çok dilde atıldı kadın özgürlük sloganları...

O yürüyüşe katıldığım da şunu hissettim; yoldaşlarımın da desteği ile iyi ki gelmişim buraya, iyi ki bu kadar uğraşmışız. Bu kadar uğraşa, çabaya değdiğini hissettim. Yürüyüş büyük bir motivasyon ve coşku doluydu benim için de, dünyanın

“Kadın sorununa sınıfsal yaklaşan ve bu konuda sınıfsal çözümün ancak kadın sorununu çözebileceğini anlatan pek çok ülkeden kadınların görüşlerini söylemesi beni çok mutlu etmişti.”

pek çok yerinden gelen kadınlar için de... Bu kadınlar sanki yıllardır birbirlerini tanıyorlarmış gibiydi. İlk defa görüyorduk birbirimizi ama herkes birbirine o kadar sıcak ve samimiyetle, güvenle davranıyordu ki... O duygu bütünlüğünü hissedebiliyorduk. Sloganlar bu coşkuyla atılıyordu. Çav Bella çeşitli dillerde aynı büyük coşkuyla söyleniyordu.

Yürüyüş ilk açılış konuşmasının ve etkinliğinin yapılacağı kültür salonunun önünde bitti ve hep beraber o salona girdik. Salonda konuşmalar oldu müzik yapıldı. Filistin halkları, zindanda olan Filistinli liderleri sahnedan selamlandı. Filistinliler bayraklarıyla sahneye çıktılar. Daha sonra herkes sahneye çıkıp bayraklarıyla halaylar çekmeye başladı. İlk gün bu şekilde açılmış oldu. Atölye ve delege toplantılarının yapılacağı okula daha sonra, pazartesi günü geçtik.

İlk günün sonunda yorgun-duk ama mutluyduk.

İkinci ve üçüncü gün; (5-6 Eylül 2022) yoğun olarak atölye programları vardı. Her atölyede farklı konular anlatıldı ve tartışıldı. Toplamda iki gün boyunca otuz atölye vardı. İlk gün benim katıldığım bir atölye, teorik tartış-

maların yürütüldüğü bir atölyeydi ve beklediğimden daha fazla teorik tartışmalar yürütülüyordu. Kadın sorununa sınıfsal yaklaşan ve bu konuda sınıfsal çözümün ancak kadın sorununu çözebileceğini anlatan pek çok ülkeden kadınların görüşlerini söylemesi beni çok mutlu etmişti. Çünkü birçoğu ile bu konuda aynı düşünüyorduk. Önce anlamak dinlemek istedim. Ufak tefek çeviri sorunları yaşıyordum ama gene de genel hatlarıyla kadınların ne dediği anlaşılıyordu. Kimin sınıfsal yaklaştığı, kimin yaklaştığı anlaşılıyordu. Söz alarak herkes kendi düşüncelerini, verilen süre içinde en iyi şekilde ifade etmeye çalışıyordu. Canlı tartışmaların yaşandığı bir atölyeydi. Benim de atölyelere dair ilk deneyimim oldu. Şunu farkettim ki kadınlar hiçbir atölye düzenleyicisi olmasa bile dinleyici olarak katıldığı her atölyede söz alıp düşüncelerini özgürce ifade edebiliyordu.

Atölye toplantılarının ilk günü benim için verimli geçti diyebilirim ve akşam eve döndüğümüzde günün nasıl geçtiğini, ne yaptığımızı konuştuk. Biz ilk gün orada stant da kurduk. Emekçi Kadınlar standı. Standımıza cezaevinden devrimci kadın tutsakların üretimlerini de taşımıştık. Defterler, komünist kadınların rozetleri, yüzükler, kadınların üretimleri, Dünyaya Başkaldırıyoruz dergilerimiz vb. standımızda

“Ama asıl Türkiye’den mücadelenin, kavganın sıcak yerinden geldiğimizi öğrendiklerinde çok şaşırıyorlardı...”

yer alıyordu. Standın önünden gelip geçen insanlar bizimle merhabalaşıyor, bizi tanımaya çalışıyorlardı. Biz kimiz, nereden geldik vs. merak ediyorlardı. Türkiye'den geldiğimizi söylediğimizde ise merakları daha fazla artıyordu. Farklı tepkiler alıyorduk; gerçekten Türkiye'den mi yoksa Avrupa'daki Türklerden mi gibi şeyler soranlar bile oluyordu. Ama asıl Türkiye'den mücadelenin, kavganın sıcak yerinden geldiğimizi öğrendiklerinde çok şaşıyorlardı... Güzel şeyler yaşadık vesellam.

Orada toplu ulaşım çok sıkıntılı olduğundan eve taksiyle gidiliyordu ve taksiler biraz daha ucuz. Buradaki gibi değil. Bir internet uygulamasından çağırıyorsun sanki dolmuş fiyatı gibi. Taksiyi çağırıldığında sürpriz bir fiyatla karşılaşıyorsun, o uygulamada fiyatının ne olduğu da gözüküyor. Taksici nereye götüreceğini biliyor ve alacağı ücret de belli olarak geliyor zaten. Tabii bu arada Tunus Dinar'ı TL'nin 5,5 katı. TL geçmiyor Tunus'ta, Euro üzerinden euro-dolar üzerinden Dinara çeviriyorsun ya da Türkiye'ye gelirken de tam tersine dinarı dolara-euroya çeviri-

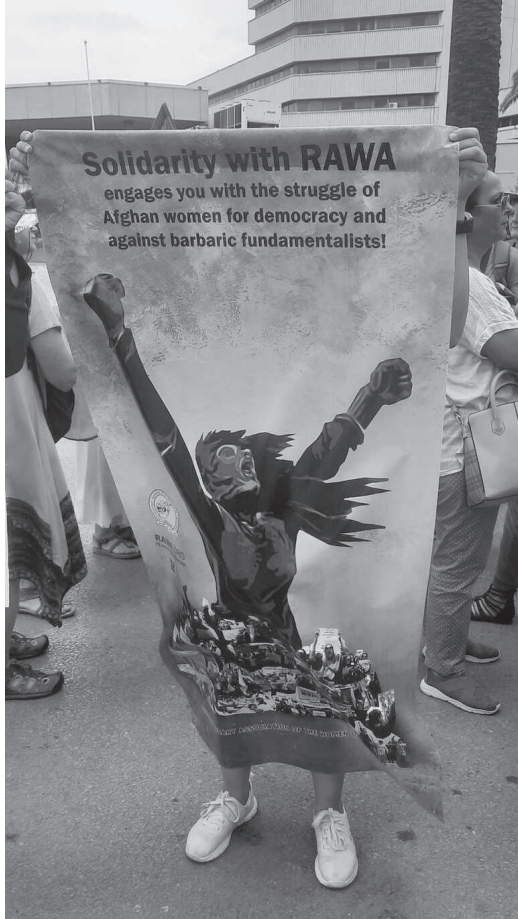
yorsun. Burada da yani Türkiye'de de Tunus Dinar'ı geçmiyor.

Atölyelerin ilk günü biraz bizim için de karmaşık ve yeni bir deneyimdi. Nereye, nasıl katılacağız? Çeviri olmadan özellikle dil bilmeyen İngilizce, Almanca, Arapça, Fransızca bilmeyenler için; nereye katılsan anlamadığın atöl-

yeler çıkıyordu karşına. Fakat bir iki salonda çeviri yapılıyordu. Çeviri yapılan atölyelere katılmayı tercih ettim ben de. Orada teorik tartışmaların yürütüldüğü atölyeler oldu. Benim de kulaklıkla Türkçe çeviriyle dinlediğim atölyede herkes söz aldı. Kendi duygu, düşünce ve yaşadıkları şeyleri konuşan kadınlar da oldu. Konu mücadelenin geleceği, kadın mücadelesi kadınların mücadeleyi nasıl öreceği vesaire ortak mücadelenin nasıl örüleceği gibi şeyler olmasına rağmen sadece kendini yaşadıklarını anlatan kadınlar

bile vardı o toplantıda. Kimse bunları engellemedi. Herkes özgürce duygu ve düşüncelerini, ülkesinde yaşadıklarını kendine verilen süre içerisinde anlatmaya çalıştı.

Çünkü süreler sınırlıydı. Yüzlerce kadın aynı toplantıda söz alıyordu ve bu süre zarfı içerisinde en iyi şekilde ifade etmeye çalışı-

yordu duygu ve düşüncelerini. O tartışmalarda birçok şey tartışıldı. Mesela kadın devrimi kavramının ne olduğu, kadın devrimi kavramının sınıfsal bir niteliği olmadığı, böyle bir şeyin olamayacağı, yani kadınların sınıflar üstü olmadığı vesaire gibi birçok şey tartışıldı. Sonra kadın sorununun çözümü sınıf mücadelesi ile birlikte ele alınmak zorundadır tartışmaları yürütüldü. İşte böyle teorik düzeyde yapılan tartışmalarda birçok kadın söz aldı. Kendi yaşadığı ülkenin koşullarını anlatıp orada kadın sorununa nasıl çözüm ürettikleri üzerine nasıl yapılabileceği sınıf mücadelesiyle birlikte çözüm aradıklarını vurgulayanlar çoğunlukta idi.

Konferansın üç günü yani atölyelerin ikinci günü de kendi atölyemizin olduğu kadın emeğinin görünür kılınması atölyesine katıldım. Orada yoldaşımız bu konuda düşüncelerimizi anlattı bu çalışmada. Emekçi Kadınlar olarak toplamda üç atölye sunduk konferansta.

Tabii atölyelere katılırken atölye çalışmalarını dinlerken izlerken, orada kadınların ne düşündüğünü hangi konuda hangi düşüncelere sahip olduklarını, farklı ülke kadınlarının, delegelerinin ya da konferans katılımcılarının neler ifade ettiğini anlamaya çalışırken bir yandan da stantta da durmaya çalışıyordum. Çünkü stanttaki genç yoldaşlar da atölyelere katılıp konferansta tartışılan düşüncelere hakim olabilsinler; konuşulan konular üzerine fikir sahibi olup deneyim elde etsinler istiyordum. Bir kıta aşmıştık, herkesin bu süreyi en verimli şekilde değerlendirmesi için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

Stant da çok renkli ve canlı geçiyordu. Dil bilmediğimden ben daha çok Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden; İsviçre, Almanya, Fransa,

“Sizin burada varlığınız bize büyük bir moral ve motivasyon veriyor, coşkulandırıyor bizi, Türkiye’den gelenler bize çok büyük bir güç kattınız.’ diyerek gitti birçoğu.”

Belçika gibi ülkelerden gelen Türklerle sohbet ediyordum. Yani göçmenlerle. Onların oradaki yaşamları ve bizim Türkiye’deki durumumuz üzerine sohbetler ediyorduk vs. Hatta son gün giderken; “Sizin burada varlığınız bize büyük bir moral ve motivasyon veriyor, coşkulandırıyor bizi, Türkiye’den gelenler bize çok büyük bir güç kattınız.” diyerek gitti birçoğu. Güzel anlar yaşadık onlarla da... güzel duygularla ayrıldık birbirimizden.

Konferansın 4. ve 5. günleri delege toplantılarının yapıldığı günlerdi. Oylamaların tartışmaların yürütüldüğü, konferansa sunulmak üzere önerilerin tartışıldığı günlerdi ve önerilerin nasıl konferansa sunulacağı üzerine anlatılan usuller vs. ile ilgili geçti. Burada da konferansa bir önerge, sonuç metnine geçmesini istediğin bir önerge için eğer yeni sunduysan, 5 deleden imza toplaman gerekiyor.

Delege toplantılarını konferansa katılan herkes, bütün katılımcılar izleyebiliyor, dinleyebiliyoruz. Ama oy verme aşamasına gelindiğinde sadece delegeler oy verebiliyor. Yani sadece delegelerin oy hakkı vardı. Bizim de bir tane delegemiz vardı. Türkiye adına toplam 5 delege vardı.

Bazen toplantılarda konuşulanları kulaklıklar düzgün

çalışmadığı için anlayamıyordum. O zamanlarda daha çok stantta durmaya, orada vakit geçirmeye çalıştım. Tunus'ta şunu çok yakıcı olarak hissettim: Kesinlikle bir yabancı dil bilmek gerekiyor. Yoksa iletişim kuramıyor, hiçbir şey anlamıyorsun. Dolayısıyla düşüncelerini de anlatamıyorsun.

Akşamları kültürel etkinlikler yapıyordu, her bölge kendi etkinliğini sunuyordu. Türkiye Ortadoğu koordinasyonunda yer alıyor. Biz mesela Ortadoğu gecesinde yer aldık. Genç yoldaşımız sahneden Arapça ve Türkçe iki parça söyledi. Bakırköy Zindanında bulunan Zühal Sürücü'nün zindanlardan konferansı selamladığı mektubu Türkçe-İngilizce-Arapça olarak okundu. Sonra kültürel etkinlik türkülerle, halaylarla devam etti. 2-3 gece hiç kalaylar eksik olmadı zaten. Halaylar çektik. Şenlikli coşkulu, danslı, eğlenceli etkinlikler yaptık. O eğlenceli etkinliklerde de birbiriyle kaynaşıyordu kadınlar... Aynı dili konuşamıyorduk ama aynı havayı soluyorduk, aynı müziği paylaşıyorduk, sanatın evrenselliğinde buluşuyorduk...

Tabii bunlar konferans salonu içerisinde yaşananlar. Sunumlar, tartışmalar, sohbetler, kültürel etkinlikler; halaylar, müzikler, danslar hepsinin bir arada yaşandığı bir etkinlikti.

Bir de konferansın dışında Tunus'u merak ediyordum. Tunus halkı nasıl yaşar, ne yer, ne içer? Buna dair bir şeyler öğrenmek istiyordum ama ne yazık ki vaktimiz yoktu. Sabah 8'de konferansta oluyorduk. Akşam 21.00'de de konferansın toplantıları, kültürel etkinlik falan bittikten sonra 21.30 gibi eve gelebiliyorduk. Akşam çok canlı, hareketli değil oralar. Gündüz de işimiz olduğu için çıkamıyorduk salondan. En fazla öğle yemeği almaya gittiğimizde bir iki kez çıkabildim. Şehri biraz olsun görebildim. Akşamları taksi beklerken ve eve giderken görebildiklerimiz birde. Ama yine de sömürgeciliğin izleri görülüyordu binalarında, şehirde, her şeyde. Evleri, kapıları çok güzeldi.

15-16 yaşında gençlerin sokaklarda hızlıca koştuklarını görüyorsunuz. Kapkaç yapıyor-muş. Bizi en fazla uyardıkları konu bu oldu. Sakın yalnız dolaşmayın,

*“Sanki çok güzel
düşsel bir şeyler
yaşadık ve büyük
bir deneyimle geldik
hayatın gerçekliğine,
mücadelenin
sıcaklığına...”*

telefonunuz elinizde olmasın, kapıp kaçabilirler... İstanbul'da kapıp kaçmak bile zor, insan kalabalığına çarparsın. Tunus'un genel nüfusu 11 milyon sanırım. Yani İstanbul'un yarısından az!...

Taksiye bindiğimizde taksiciler bizi dikiz aynasından dikizleyip asla bizi rahatsız etmediler. Herhangi bir bakışla bile olsa bizi rahatsız eden hiçbir şey yaşamadık. Kıyafetlerimizin açıklığı falan hiç sorun olmadı. Hatta buradan daha rahat dolaştık orada. İnsanlar genel olarak bize göre yavaş, ama asla sinirli birilerine rastlamadık. Çok rahatlar.

Sadece birgün öğleye kadar turistik bir yer olan Sidi Bu Said'i gezebildik. O da turistik bir yer ve denizi çok güzeldi. Bir de Tunus'da dikkatimizi çeken kapılarının çok

güzel olması. Avlulu evleri, beyaz badanalı, kapıları mavi boyalı. Bakımlı olanları tabi. Tunus'ta hiç inşaat görmedim. Yeme, içme alışkanlıklarımız çok farklı. Bir tarım ülkesi ama bizdeki sebzelere pek rastlamadık. Aşırı sıcaktı aynı zamanda, bir iki dakika bile güneşte duramıyorsun, durursan yanıyor bir yerlerin, kararıyorsun.

Aslında Tunus'a dair çok bir şey öğrenemedik. Ama çok güzel, çok dolu dolu, verimli bir etkinlik oldu bizim açımızdan. Döndüğümüzde de güzel duygularla coşkulu ve motivasyon dolu olarak döndük. Çünkü dünyanın birçok yerinden mücadeleci kadınlar aynı anda farklı dillerde aynı şeyi konuşuyorduk. Ve bir Tunus serüveni, bir Afrika serüveni bu coşkun duygularla bitiyordu. Döndüğümüzde, kendi ülkemize geldiğimizde artık başka bir dünyanın başka bir hayatın içerisine girdik. Sanki çok güzel düşsel bir şeyler yaşadık ve büyük bir deneyimle geldik hayatın gerçekliğine, mücadelenin sıcaklığına...

Demet Demeter

Kadın Konferansı'na Genel Bakış

III. Dünya Kadın Konferansı 3-9 Eylül arasında Tunus'ta gerçekleşti. Görkemli bir yürüyüş ile başlayan konferans, 40'ı aşkın ülkeden 450 kadının katılımı ile devam etti. Konferansın katılımcıları arasında pek çok ülkeden, etnisiteden ve kimlikten kadın vardı. Burada ortak nokta, konferansın tabandan örgütlenen kadınları bir araya getirme hedefiydi.

Dünya Kadın Konferansı ilk olarak 2011 yılında Venezuela'da yapıldı. İkincisi Nepal'de gerçekleşirken katılım 1500 kadına yaklaşmıştı. Bu yıl, pandemi nedeni ile bir yıl gecikmeli bir şekilde gerçekleşen konferansa, küresel bir krizin içerisinde tüm kıtalardan gelen kadınların ekonomik koşullar ve engellemeler ile daha az sayıda katılmalarına neden oldu. Ancak buna rağmen, bir araya gelişin coşkusu ile 6 gün boyunca tartışmalar, atölyeler, etkinlikler ile

oldukça verimli geçti.

2 gün boyunca 31 atölye gerçekleşti. Bu atölyelerde kadın sorunundan savaşımlara, toplumsal cinsiyetten emek mücadelesine kadar geniş bir kapsamda tartışmalar yürütüldü. Bu atölyelerde birbirinden farklı düşünen kadınların varlığı, tartışma ortamını canlandırarak verimliliği arttırdı. Kadınların ideolojik ve politik farklılıkları sorunlara farklı bakış açıları ve çözümler sunma noktasında geliştirici oldu. Özellikle kadın sorununa bakışın nasıl ele alındığı ve bu bağlamda çözüm perspektifleri ve ev içi emek konularında farklı düşünceler konuşuldu. Konferansın belli bir yapıda değil, kapsayıcı olması açısından bu farklılıklar değerlidir.

Farklılıkların yanı sıra, ortaklaştığımız konular çoğunlukta. Tüm dünyada artan kadın katliamları yaşamsal bir sorun haline

gelmiştir. Pandemi ile derinleşen sistemsiz kriz, kadınları ve milyonların oluşturduğu proletaryayı ciddi bir emek sömürüsüne ve yoksulluğa sürükledi. Emperyalistler eliyle açılan savaşlar kadınlara ve halklara yönelik topyekün saldırılar şeklinde sürüyor. Faşizmin baskı ve saldırıları geniş halk yığınlarına, devrimcilere, kadınlara yönelik artarak devam ediyor. Tüm bunlar, kadınların etkin mücadele yöntemleri geliştirmesinde ortaklaştığımız konular oldu. Sorunun kaynağını çözümlerken, bu kaynağın tüm dünyada kanla beslenen kapitalist sistem ve erkek egemenliği olduğu konusunda çoğunluk hemfikirli.

Atölyelerde ve devam eden günlerde genel kurulda pek çok kadın, aktif katılım sağlayarak söz aldı. Bu konferansın kendini ifade etme noktasında özgür bir alan sunduğunu gösterir. Aynı zamanda kadınların, dünyanın dört bir yanından gelerek bir arada olmanın geliştirici etkisinin de olduğunu gördük. Atölyeleri ve genel kurulu takip etmeyi son ana dek sürdüren, söz alma konusunda çekince yaşamayan kadınlar, tartışmalarla geliştirilen farklı düşüncelerini açıklarken çoğu kez kısıtlı sürelerle sıkıştırıldılar. Bu, dünya genelinde tabandan gelen kadınların bu tartışmaları daha geniş ele almadaki ihtiyaçlarını gösterdi. Genel kurulda bu ihtiyaca uygun olarak IV. Dünya Kadın Konferansı'na giderken teorik çalıştay yapılması kararı alındı. 2024'te yapılacak 'Kadın devrimi - sosyal-ekolojik dönüşüm - sosyalist devrim: Emperyalizmi nasıl yeneriz?' başlıklı çalıştay bu ihtiyacın giderilmesi için önemli bir adım olacaktır. Ancak 5 yıl gibi uzun bir zaman aralığını göz önüne alırsak yeterli değildir. Bu süreçte, kıta toplantılarını ve ülke delegasyonları arasındaki ilişkiyi geliştirmek, teorik alanda gelişim sağlayacak toplan-

“Konferansın genel bütünlüğü içerisinde ortaklaşılın temel nokta, tüm dünyada kadın özgürleşmesinin önündeki engelleri kaldırmak için geniş kadın kitleleri ile enternasyonal mücadeleyi yükseltmekti.”

malar, tartışmalar gerçekleştirmek gerekir. Bu hem kadınların teorik ve politik alanda gelişmesine -dolayısı ile pratiğin sağlam belirlenmesine-, hem kadınların çeşitli konulara dair enternasyonal düşünce biçiminin ilerlemesine katkı sağlayacaktır.

Konferansın genel bütünlüğü içerisinde ortaklaşılın temel nokta, tüm dünyada kadın özgürleşmesinin önündeki engelleri kaldırmak için geniş kadın kitleleri ile enternasyonal mücadeleyi yükseltmekti. Bu, konferansın katılımcısı, takipçisi olan kadınlara bir gereklilik gösteriyor; yerelde yaşadığımız sorunlar ve mücadeleleri sınırötesi biçimde birleştirmek. Sorunlara yönelik yaklaşımlar farklı olsa da, çözüm için sorunun temeli olan erkek egemenliğinin ve kapitalist sistemin yıkılması fikri ortaklı.

Şimdi dünyanın dört bir yanına dağılan kadın yoldaşlarımızla kurduğumuz enternasyonal bağ ile kadın özgürlük mücadelesini birleşik zeminde yükseltmek zamanıdır.

İnsanları Zorla Kendi Cennetinize Götüremezsiniz!

Mahsa Amini, 14 Eylül'de İran'da ailesinin yanına ziyarete giderken başörtüsünden saçı gözükteği bahanesiyle metro çıkışında ahlak polisleri tarafından gözaltına alındı. Ağır işkenceler sonrası kaldırıldığı Tahran'daki Kasra Hastanesinde 22 yaşında hayatını kaybetti.

Mahsa'nın ölümünün ardından başta Tahran olmak üzere İran'ın birçok kentinde kadınlar sokağa döküldü. Gerici Molla rejiminden hesap sormak için ayaklanan halka saldırılar düzenlendi. Bu saldırılarda ateşli silahla yaralanan kadın ve erkekler hastaneye kaldırılırken, halkın gerici rejime karşı öfkesi gitgide arttı. Mahsa Amini'nin cenaze töreni başta olmak üzere birçok bölgede kadınlar, başörtüsü çıkarma eylemleri ile "kız kardeşimizi öldürenlerin sonunu getireceğiz!" diyerek mücadele ediyor. Cenaze töreninden sonra protestolar giderek yayıldı.

Mahsa Amini'nin katledilmesinden hemen önce Meriwan'da bir kadın tecavüz girişimi sonrası intihara sürüklenmişti. İran'da gerici rejim güçlerince kadınlar başta olmak üzere halka yönelik ağır suçlar işleniyor. Mahsa Amini, Rojhilatlı

Kürt bir kadındı. Tahran'da yaşayan ailesinin yanına ziyarete giderken katledildi. Tüm bunlar, gerici İran rejiminin Kürt halkına yönelik saldırılarını gösteriyor. Mahsa Amini'nin katledilmesi bu bağlamda yalnızca bir kadın cinayeti değil, Kürt halkına ve kadınlara yönelik saldırıların bir parçası olarak ele alınmalıdır.

Dünyanın her yerinde gerici ve faşist güçler tarafından kadınlara yönelik saldırılar gerçekleşiyor. Özgürlük mücadelesi yürüten binlerce kadın, gerici, işgalci güçlere karşı yaşamları pahasına mücadele ediyor. Bu saldırıları perçinleyen faşizm ve erkek egemen sistemdir. Kadın katliamları ve dinci politikalar ile yaşamlarımız üzerinde tahakküm kurmaya çalışan erkek egemen sisteme karşı tüm dünyadan kadınları enternasyonal kadın mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz.

İran'da gerici hükümete, Molla rejimine karşı, Afganistan'da Taliban'a karşı, Filistin'de Siyonizme karşı mücadele eden kadınların yanındayız.

Yaşasın Enternasyonal
Dayanışma!
EMEKÇİ KADINLAR (EKA)

“İnsanları zorla
kendi cennetinize
götüremezsiniz.”

978-605-71626-2-5